

നായിരുന്നത് അതിന്റെ മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ മോശൻ വരുന്നതു സാക്ഷ്യമാണല്ലോ. സമുദായം അപമാനം നേടിയ വളർച്ചയും പഴയ കർമ്മങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുന്നതായ നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. സമുദായപാരമ്പര്യം ഇപ്പോൾ തന്നെയാണ്. കാലഭേദംകൊണ്ട് ഉപയോഗശൂന്യമായ ആചാരങ്ങളെ പിൻഗാമികളും പരിപാലിച്ചുവരുന്നതായാൽ അതു ഒരു ദൈവിക ഭാരമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഉപോദം അവഗ്രഹം വേണ്ടതായ ആചാരങ്ങളെയും ഉപോദഗശൂന്യമായ പഴയ ആചാരങ്ങളെയും ഒളിപ്പിച്ചു തലയിടുക എന്നിവയ്ക്കിരിക്കുന്ന ഒരു സമുദായം ഒരുവിധത്തിലും നോട്ടം ഗമിക്കുന്നതല്ല. ഇവയെ ഒളിക്കുകയും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന് ഒട്ടധികം സമയം വ്യയംചെയ്യേണ്ടതായും വലം വേറെ ജോലി ഇല്ലാത്തവർക്കും സമയത്തിന്റെ വിമലം ഗ്രാമീണിപ്പില്ലാത്തവർക്കും ഒരുപക്ഷെ ഇത് സാധിച്ചേക്കാം എന്നാൽ ഇത് സാധിക്കുന്നതു ജീവിതത്തിലുള്ള മറ്റു ശിക്ഷണമേറിയ കാര്യങ്ങളുടെ ചിലവിന്മേലാണെന്നു കാർമ്മികങ്ങളാകുന്നു. ജീപ്പ്നങ്ങളായ ആചാരങ്ങളെ ആശ്ശേഷിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏതു സമുദായത്തിന്റേയും മനസ്സിലു മലിനവും ജീപ്പ്നപുരായിത്തന്നെയിരിക്കാനുതരമുള്ള. ലം പരീക്ഷിച്ച് ഉപയോഗശൂന്യമെന്നുകണ്ട് പരിശുദ്ധി അനുചാരങ്ങളെ പുഷ്പാചാരങ്ങളെന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിച്ച് പരിപാലിച്ചുവരുന്ന സമുദായം അപരിഷ്കൃത സ്ഥരയ ഇക്കാരെ വിട്ടുമാറിയിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ വിചാരിക്കണം അനുചാരങ്ങൾ എല്ലാ ദിക്കിലും ഏറക്കു ഉണ്ടായിട്ടും ശ്രീവിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ "ഉന്മാദസം ത"മെന്ന് നാമകരണംചെയ്ത കേരളമാണ് അവർക്ക് ശുശ്രൂഷമാനമായിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിൽ വളരെക്കാലം

സമുദായത്തിന്റെ അംഗം സമുദായങ്ങളായിട്ട് ഒരു സ്ഥലത്തു വളരുകയും വാസിക്കുന്നതായാൽ അവയെ ആലോചനം പരസ്യം സൃഷ്ടിക്കുകയും അധികാരം വെളുതിക്കുകയും ചെയ്തു. സമാധാനത്തോടുകൂടിയ ഭീതിതന്ത്രിയ പരസ്യം വിജയത്തോടെ അനവദിച്ചുകൊടുത്തുവെന്ന് വരുവുന്നതാണ്. ഇത് ആദ്യനിവാസികളും പിന്നീട് വന്നവരുമായിട്ടുള്ള യോജിപ്പിന് കൈതൃക്കും ആവശ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ കാര്യം സാക്ഷാത്കാരം കൈനിലയിൽ എത്തും നിവൃത്തിയുള്ളതല്ല. ഇവയുടെ മാനദണ്ഡത്തോടുകൂടി ഒരു സമുദായത്തിന്റെയും ആദർശങ്ങളും ആശയങ്ങളും മേന്മയുള്ളതായിരുന്നു. ഇത്തോടുകൂടിയതന്നെ മനുഷ്യർ നേരിട്ട് കൈതൃക്കുംവിട്ട് മറ്റു സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പിന് മേന്മയിൽ വരുത്തിയിരുന്ന പക്ഷം ആവശ്യങ്ങളും പക്ഷം കാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഒരു സമുദായത്തിനും മേലും നൽകാൻ സമ്മതില്ലാത്തതും വന്നു. മറ്റു സമുദായത്തിന് ഇവയെ ഉപേക്ഷിക്കാനും സമ്മതില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഘട്ടത്തിൽ സമാധാനത്തോടുകൂടിയ സാമുദായികജീവിതം സുസാദ്ധ്യമാകുമെന്നും വരുന്നു. ഇത്തരം "ഭാഗദാനന്തരം" അവലംബിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ മാത്രമേ ലോകത്തിൽ സമാധാനജീവിതം സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അല്ലാതെ ഒരു സമുദായം മറ്റൊരു സമുദായത്തിന്റെ ആശയങ്ങളും അധീനമായിരിക്കണമെന്ന് ശരിക്കോ ഇക്കാര്യത്തിൽ യോജിപ്പുതന്നെന്ന് കരുതുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയൊരു കൈതൃക്കോടുകൂടി വാസിക്കുന്ന സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ മൂന്നു ശതകങ്ങൾ കിന്നിപ്പാ വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നത്. ഈ അനാശാസ്യമായ അവസ്ഥയ്ക്ക് ഭേദം വരുത്തണമെന്ന് സമാധാനപ്രിയന്മാരുടെ ചുമതലയാണ്. പക്ഷെ...

അങ്ങനെയല്ലാതെ വേറൊരു അപമാനം അറിയാതെ
 വെട്ടു മുണ്ടാണു് സംശയമാണു്. നാം പഴയ ആ
 പാരമ്പര്യം പാലുവാൻ കാലവിരുദ്ധങ്ങളാകട്ടെ മാറിപ്പോ
 യിരിക്കുന്നു. ആദാവിട്ടുനാളിമാൻ എല്ലാ പലതര
 തങ്ങളും ഉപകാരം കിടക്കൽ അല്ലെങ്കിൽ മരണാഭിഷേ
 കവെട്ടിയുള്ളതായി ഉദ്യമപ്പെടുന്നതാണു്. ഇപ്പോഴത്തെ
 പരിസ്ഥിതിയിന്റെ പ്രധാനതലങ്ങളിൽ പല ആവാ
 ങ്ങളും അനുജിക്കാൻ പാടില്ലാതെ തിന്നിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ
 ജീവിതരീതിയിൽ നാം വരുത്തിയിട്ടുള്ള വ്യത്യാസത്തി
 ന്നും പലതരം യോജിക്കാതെ വന്നതിനാൽ ഉപേക്ഷിക്കേ
 ണ്ടിവന്നു. ചില നൂതനശക്തികളുടെ ആവിർഭാവം ന
 മിത്തവും മനുഷ്യാനുജ്ഞാലയ വിഭജനംകൊണ്ടു മറന്നുവെ
 യ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പുസ്തകം മറന്നുവെക്കുവാനല്ല
 നു് ശരിക്കാണു് അർത്ഥമില്ലാത്ത ഒരു ജഡ്ഢമാത്രമാണു്.
 ആപാരങ്ങൾ പ്രധാനമായി മതസംബന്ധമായ ആപാ
 രങ്ങൾ, സമുദായസംബന്ധമായ ആപാരങ്ങൾ, ഇങ്ങനെ
 ഏതെങ്കിലും, മതസംബന്ധമായവ നിത്യതലങ്ങളിലേറുന്തു്
 സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു് മതത്തോ
 ളുകൂടിയല്ലാതെ മാറാം ഇല്ല. സാമൂഹികാചാരങ്ങൾ സ
 മായത്തിന്റെ സ്ഥിതി രൂപപ്പെടുമ്പോൾ അവശ്യം മ
 രന്നുവെക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഒട്ടവിൽപറഞ്ഞ ആപ
 രങ്ങൾ പഴയതായാൽ നിശ്ചയമായും മറന്നുവെക്കുന്നു.
 എന്നാൽ വളരെക്കാലം നഷ്ടം ഇടവിടാതെ ആപ
 രമില്ല സ്വാഭാവികമായുള്ള നിലയിൽ നഷ്ടപ്പെടുന്ന
 ആപാരങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന്നു മനുഷ്യാനുജ്ഞാ
 നതിൽ അതുളപ്പെടാറില്ല. എന്നാൽ അവയെ ഒരി
 കാൽ ഉപേക്ഷിക്കാതെ ഇരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

മാരെയും നമ്മെ ഭരിക്കുന്നില്ല നാം ആചാരങ്ങളെ ഭരിക്കുവാൻ ചെയ്യുന്നത്. യുക്തിക്കും സൗകര്യത്തിനും ന്യായത്തിനും വേരോത്തവയായി കണ്ടാൽ ആ ആചാരത്തെ രാഹുറാക്കൂത്ത് നമ്മുടെ ദൈവത്തിനത്യാവശ്യമാണ്. അന്നു ചാരം ഏതു പഴകിപ്പോയു. സദാചാരമാകുകയില്ല. അവയുടെ പഴക്കം അവയെ അന്യയിച്ചുവന്ന നമ്മുടെ ശക്തി മറിഞ്ഞതായും ബുദ്ധിശൂന്യതയായും മാത്രം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. നമുക്ക് അവയുടെ അനാശ്വാസത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയും അവയെ കൃഷിക്കുന്നതിനുള്ള നല്ല ധനസ്സും ഇല്ലാതിരുന്നെന്ന് മാത്രം ഈ സംഗതി മനസ്സിലാക്കണം. അന്നുചാരങ്ങൾ ഏന്താപാതകങ്ങൾ ഏതാണെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ. യുക്തിക്കും നീതിക്കും സമഭാവനക്കും ദൂരദൂരെയ്ക്കും യോജിക്കാത്ത ആചാരങ്ങൾ അന്നുചാരങ്ങളാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള പലതും നമ്മെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതും നല്ല മരത്തിൽ ഇത്തിക്കണ്ണി പിടിഞ്ഞു തൂങ്ങിപ്പോയതുമാണ്. ഈ മനുഷ്യന്റെ സമ്പർക്കത്തെ അപഹരിക്കുന്നു. നാം നമ്മുടെ മനസാക്ഷിയുടെ മുൻപിലും മനസമുത്തരം നിരീകരിക്കാൻ ഒരുക്കമില്ലാത്ത ആചാരങ്ങളെ ഒരു ക്ഷണക്കാരായാലോ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അയ്യക്കതയാണ്. നോക്കിപ്പിട്ട് നമ്മുടെ ദൈവത്തിൽ ആവശ്യങ്ങളും ശ്രമിയുക്തനാവേണ്ടതും യോജിച്ചവയായ ഏല്ലാ സദാചാരങ്ങളെയും സമ്പൂർണ്ണം പരിപാലിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാണ്. ഇതരസമുത്തരങ്ങൾക്ക് ബാധകമായിട്ട് വല്ല അനുചാരവും ഒരു സമുത്തരം ആവരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ മെച്ചപ്പെടുത്തലിനെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധയോടെ വിചിന്തനം ചെയ്തു നിവർത്തിയുണ്ടാക്കേണ്ടതും ആ സമുത്തരത്തിന്റെ മെച്ചമാണ്. സമുത്തരങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിക്കാത്ത ഒരു

തിന്നു. ഇതു കേൾക്കുന്ന കഴിഞ്ഞിട്ടു. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ അവിഷ്കാരികളായ പുരുഷന്മാർക്കും നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ അത്യന്തവും വേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ പുരാണങ്ങളുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ മേൽ ഉള്ള പിടിയെ വിടാറില്ലെന്നതു മറ്റൊരു വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അതു സുസാക്ഷ്യമായ ഒരു കാഴ്ചയല്ല. അവ സ്വഭാവത്തിലുള്ളതോട് ഓരോരുത്തർക്കും വേർതിരിച്ചുവെച്ചു വെക്കുന്നതിനാൽ അവയുടെ മോചനം മറ്റൊരു ശരീരത്തിന് തന്നെല്ലാമെങ്കിലും മോചനം കിട്ടിയെടുക്കുകയും ഇതു അല്പം സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നതല്ലെന്ന് നാം സാധിക്കുമെന്നായിട്ടായിരിക്കുന്നതു്. മോചനത്തിന്റെ അനാശാസ്ത്രത്തെ അയ്യന്മാർ ഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ അതിൽ വളർന്നപ്പോൾ ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കുകയും അതു നിഷ്പക്ഷപാതയിലായിട്ടു തന്നെതന്നെ സുഷമാമായി കാണാൻ സാധിക്കും. ആചാരം സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിരിക്കുന്ന മോചനം ഇതു സാധിക്കുന്നതു് അതു മറ്റൊരു കാഴ്ചയല്ല. അത്യാവശ്യമായ ആചാരം വന്നുകൊണ്ട് അത്യാവശ്യം സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ളതു്. കാലോചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസവും വിശാലമായ ആശയങ്ങളും വിശദമായ സന്തോഷവും നൽകി ലോകാഭിരുചിയുള്ള പരിചരവും സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കാത്ത ജനങ്ങൾക്ക് "മാമൽ" തന്നെ ഏകാഭിരുചിയായിരിക്കുന്നതല്ല. നാം മറ്റൊരു സഭാ ചരിത്രകാരനായിരിക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തിന്റേതാണ് വന്നിരിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ള മോചനം ചോദ്യം ചെയ്ത പൂർണ്ണമായ പൂർണ്ണമായ, നിശ്ചയമായി നിൽക്കുന്ന, ലോകത്തെ പിന്നോട്ടു ചലിപ്പിക്കാനോ നഷ്ടം സംഭവിക്കുന്നതല്ല. അതിനുള്ള ഇടംകൊണ്ട് അധികമായ മോചനം വന്നാൽ തന്നെ സിദ്ധിക്കുന്ന മോചനം വന്നാൽ

ശിക്ഷണമാണു. ഇതുമെടുത്താൽ ഇതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് പ്രതിബദ്ധമായിരിക്കുന്ന മറ്റൊരു ചരിത്രപ്രമാണം ചെമ്പുനാലി നിലനിൽക്കുന്നത് സാധിക്കുന്നതല്ല. അപരിചിതമായ കീഴ്മയ്ക്കും ഇല്ലാത്ത ഒരു പാഴ്ത്തൊഴിയാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് എല്ലാ സമുദായങ്ങളും അവയുടെ ആചാരങ്ങളുടെ പട്ടിക എഴുത്ത് ചെയ്തോയിട്ട് അവയിൽക്കുറഞ്ഞ അനുചാരങ്ങളെ ചെയ്തിക്കുന്നതും അവയെക്കുറേ പരിശുദ്ധിക്കുകയും ചെയ്താൽ മതിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

൯. മനയും മനുഷ്യനും.

ലോകത്തിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഉല്പത്തിയോടുകൂടി, ഒരു പ്രാകൃതരൂപത്തിലാണെന്നും മനയും ഉണ്ടായിപ്പോയത് വിചാരിക്കുന്നതിന് പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇതുമെഴുതിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യനാകാതെ ഈ വിഷയത്തിൽ വല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉണ്ടോ എന്ന് ഇന്ത്യയിലെ നീട്ടിയായിട്ടില്ല. തീർത്ഥാടകർക്ക് തോന്നുമായില്ല എന്നാൽ വിശേഷബുദ്ധി എന്ന അനന്യജ്ഞാസാധാരണമായ അനുഭവത്തോടുകൂടി ഭൂമിയിൽ ജാതനായ മനുഷ്യൻ ഇവയിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്റെ ചുറ്റും കാണപ്പെടുന്ന അജ്ഞാതകരമായ പ്രകൃതിയുടെ വിഭാഗത്തിലും വൈവിധ്യത്തിലുംനിന്ന് മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി ഉണ്ടാകുന്ന ചേതോവികാരം വിശുദ്ധവും തിരോധവും ആയിരിക്കാതെ തരമുള്ള ശൈശവാവസ്ഥയ്ക്ക് സാക്ഷ്യമുള്ള പ്രതിഭാവിഭാസവും, വിന്യാസരഹിതവും ഈ

വിശ്വാസത്തിന് അത്യധികം അനുകൂലമായി വെച്ചു അതിവ്രിതമായ ഒരു ശക്തിയോടുകൂടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മതചട്ടൻ ഇന്ദ്രിയശാലയോടുകൂടി വസ്തുക്കളെക്കണ്ടുമാത്രം ഇല്ലാത്തതല്ലെന്ന് പ്രമാണമാണല്ലോ. കാര്യത്തിൽനിന്നും കാരണത്തെ അറിയപ്പെടുന്നതും സാധ്യമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് തന്റെ ചുറ്റും കാണുന്ന വസ്തുക്കൾക്കൊക്കെയും അധിപ്തനായ ഒരു ദിവ്യശക്തി അറുപതുക്കണമായി വായിക്കുന്നതെന്നുള്ള ഒരു ചിന്ത ഉള്ളിൽ അങ്കുരിക്കാതിരിക്കാൻ നിവർത്തിയില്ലായിരുന്നു. ഇതാണല്ലോ മതത്തിന്റെയും പ്രാരംഭം. അല്ലെങ്കിൽ പ്രഥമമെട്ടം. എന്നാൽ മതചട്ടന്റെ ജ്ഞാനവും ബുദ്ധിശക്തിയും വളർന്നുവന്നതോടുകൂടി ഈ ദിവ്യശക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഏറ്റക്കുറച്ചിലും അറുപതുക്കണ അപൂർണ്ണമായ ബോധവും ദൈവപ്പട്ടവന്നുവരുത്തിപ്പുറമായ ആഖ്യാനംകൊണ്ട് തിരിച്ചു പരസ്യം ചെയ്തതും ഭക്തിപൂർവ്വമായ ജ്ഞാനംകൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷ ജ്ഞാനമായും ഭവിച്ചു. മതം ഈ ചെട്ടത്തിലിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഭാഷാശക്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും വിശേഷിച്ച് ഐശ്വര്യപണ്ഡത്തിൽ ചില അവതാര പുരുഷന്മാർ മുഖ്യമായ മതവിശ്വാസത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാവാതെ അതതു ദിക്കിലുള്ള മതചട്ടവിഭാഗത്തിന് വരിക്കാൻ ഇടയായത്. ഇവയെയാണ് മതസ്ഥാപകന്മാരായി ജനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുവരുന്നത്. എന്നാൽ ഭാരതപണ്ഡത്തിൽ ആദ്യമേ ഉണ്ടായിട്ടു വളർന്നുവന്ന മതത്തിന് ഇപ്രകാരം ഒരു സ്ഥാപകൻ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണെന്നും ഇപ്പോൾ “മതചട്ടം” ഏതെ പറയുന്നതിന് ഒരു സ്ഥാപകൻ ഉള്ളതായി വിവരിക്കാൻ പറ്റിക്കാത്തതിനാൽ

നാട്ടു" വിദ്യയാർന്നവർക്കുണ്ടാകാൻ ഉത്തമമായ ഒരു അവസരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. നവോത്ഥാനപരമായ നിലയ്ക്കുള്ള പല മണ്ഡലങ്ങളിൽക്കൂടി കടന്നു" എറുക്കുന്ന ചെങ്കോട്ടയെ പ്രാവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു വേണം ചൊല്ലാൻ. എന്നാൽ ഓരോ അവതരപ്പരക്കാരും ഹൈകൽ മതത്തെ ന്യായമുള്ളതും തത്ത്വപരമുള്ളതും ഉപാസിക്കപ്പെടുന്നതുള്ള കാരണത്തിനാൽ ആ മതങ്ങളെ അവരുടെ പാലിനാട്ടു മോഷ്ടിച്ചിട്ടു" പ്രതിപാദിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നിയില്ല. മതതത്ത്വങ്ങൾ നിത്യജീവനത്തുകൊണ്ടു" അവയുടെ പ്രത്യേക മതത്തിനുള്ള വലയം എന്നു പറയുന്നത് ശരിയായിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഹൈകത്തിൽ മിന്നിപ്പിടക്കുകയെന്നല്ലാതെ മറ്റു ഫലമെന്തും ഉണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും മേൽക്കുന്നതെന്നുമാണ്. എന്നാൽ ആ കേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാറ്റങ്ങൾ പലതായി എന്നു വന്നതുകൊണ്ടു ഓരോന്നും തന്നെക്കിതാൽ ഹൈകത്തിൽ മതം ഭവനമുള്ളു. ബാഹ്യരൂപവും ഉപാധാനമാറ്റങ്ങളും നോക്കുന്നതാകാൽ പലതായി തോന്നി എന്നുവരാം. മതസംബന്ധമായ പല ക്രിമുകളും മതങ്ങളും മറ്റുമ്പോൾ എങ്കിലും വരുത്തുന്നതിനായി തിരഞ്ഞെടുത്ത വലയങ്ങളായിട്ടും മതം എൻ്റെ അവയുടെ ഉദ്ദേശത്തെ തെളിയിക്കിട്ടു" അവ മതത്തിന്റെ പ്രധാനമായുള്ളതായി കരുതി പ്രവർത്തിച്ചുവന്നു. ഇതു കൂടാതെ പല സംസ്ഥിരോദയങ്ങളായ പൊടിയും പൊളിയും മതത്തിനു വന്നു പൊരിച്ചിട്ടിട്ടു" കാലാന്തരത്തിൽ മതത്തെ മുഴിച്ചിട്ടുള്ള പലയുന്നതിയിടമായി. ഇതുവിമിത്തം നാം മതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥതത്വങ്ങളെ തിരിച്ചു മറന്നു" കാരണം

കണ്ടിൽ നമ്പ്യാലയ മേൽ ശക്തിയായെന്നും വരികയാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നത് എന്നാൽ മതത്തിന്റെ പേർ പാലത്തു പല തന്നാരോടുകൂടിയും മലകളിൽ നിന്നു തെളിയിക്കുന്നു. ഇല്ലാത്തതും മതങ്ങളും ഭാവമുള്ള ആദ്യ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽനിന്നും തെളിയിക്കുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ കാണപ്പെടുന്നതിൽ എല്ലാ പരിസ്ഥിതികൾക്കുമുള്ള മതങ്ങളിൽ ഒരു മതപരിഷ്കാരം ആവശ്യമാണെന്നാണ് മതാനന്തരം. മതങ്ങളുടെ പേരിൽനിന്നും മതം ഒരു മതത്തോടു നിർമ്മാണമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ ശക്തി ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ അത് ജീവിതത്തിലുള്ളതായി വെച്ചു നോക്കുന്നത് മതങ്ങളുടെ പ്രവർത്തികൾക്കും വിശ്വാസങ്ങൾക്കും മറ്റും താക്കീതം അതിന്റെ പ്രതിബിംബമാണ് ഇല്ലാത്ത വസ്തുതകൾ. ഇതിനിമിത്തമുണ്ടാകാവുന്ന ലോകാവസ്ഥ അവിശ്വസ്യമാണെന്നാണ്. ലോകത്തിൽ പല നിർമ്മാണങ്ങൾക്കിടയിലും മതങ്ങളുടെ കാണിക്കുന്നവിധിയിലും അനുസരണമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ലോകത്തിൽ ഉത്തമരായിത്തീരുന്നതിന് മതം മതങ്ങളിൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്ന നിർമ്മാണശക്തി നല്ലതും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. സാമൂഹികതലത്തോളം എല്ലാം മതങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. മതത്തലത്തോളമുള്ള മതങ്ങളുടെ സമാഹൃതിയും, സമാഹൃതിയായുള്ളവർ മതപ്രസക്തമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഉൽകൃഷ്ടമായ മതാഭിരുചിയും നിമിത്തമാണ്, ലോകത്തിൽ സർവ്വ മതങ്ങളുടേതിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നത്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും, നിമിത്തങ്ങൾക്കും മതമെതിർപ്പ് അധഃപതനത്തിന് കാരണമായിട്ടുണ്ടെന്നു വരികയാണെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. വിവിധതലത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ നൽകുന്ന അർത്ഥങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുന്നതിനായി

[illegible]

ഉന്നതവർഗ്ഗത്തിൽ ജനിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടിയാണ് ഈ
 പ്രസ്ഥാനം. അതിനാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം വളരെ ഉയർന്ന
 തലത്തിലായിരിക്കണം. അതിനാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം
 വളരെ ഉയർന്ന തലത്തിലായിരിക്കണം. അതിനാൽ
 ഈ പ്രസ്ഥാനം വളരെ ഉയർന്ന തലത്തിലായിരിക്കണം.

¹⁴ ചാർജ് വേണ്ടതല്ലെന്നും മറ്റും

ഭക്ഷണത്തിന്റേയും കുടുംബസമുദായത്തിന്റേയും

പ്രപഞ്ചമണ്ഡലത്തിൽ പ്രക്ഷിപ്തനായ മനുഷ്യൻ അവിടെ കിടന്നുകൊണ്ട് രാത്രിയിൽ പാതന്ത്ര്യം, ഭ്രമരതികരണങ്ങൾ അധികാരം, ധനം, പെരുമാറ്റകാരം ഇവയെ എത്തിച്ചിരിക്കുവാൻ യത്നിക്കുകയാണ്. ഇവയുടെകൊണ്ട് കരസ്ഥമാക്കിയെടുക്കുവാനായി; മുക്കിപ്പൊക്കിയുമായി. ഇതാണ് മനുഷ്യന്റെ ഇന്നത്തെ മനസ്സ്. ആത്മാവിനെ നല്ലൊരം ഒരു ഉള്ളിലാക്കി അടച്ചിരിക്കുകയാണ്. ലോകത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയും മനുഷ്യന്റെ സർഗ്ഗത്തിനും ഇത്തരം ജീവിതം കൊണ്ടാണ് സാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

൧൦. സാക്ഷരത കർമ്മശീലം.

മനുഷ്യൻ ആകുമായിട്ടുള്ള പാഠവിഷയം “മനുഷ്യൻ
 മനുഷ്യനാണ്” ആ മനുഷ്യ പാഠവിഷയിലിരിക്കുന്നത്.

സ്വസ്വഭാവമെന്നതായ തത്വത്തിന്റെ രൂപഭേദം മാത്രമാണ്. പുരാണങ്ങളും ചരിത്രങ്ങളും മറ്റും ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. മനുഷ്യവസ്തുക്കളുടെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച്, പ്രാണികൾ, അനുഭവങ്ങൾ, ചൈതന്യവർത്തമാനങ്ങൾ മുതലായവ ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ നമുക്കു അസാധാരണമായ തിന്മയാസയുണ്ടാകുകയും ചെയ്യും ഉദാഹരണത്തിന് തക്കമില്ല. ഇവയെ വികാരങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും നമുക്കു ഉള്ളവയാണെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ അനുഭവങ്ങളെ പരിശോധിച്ച് സൂക്ഷ്മഗ്രഹിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ നാം ഏറ്റക്കുറവില്ലാത്തവിധം അശക്തനാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് നാം അന്യരായവരെ സംബന്ധിക്കുന്നതായ പുരാണങ്ങളും ചരിത്രങ്ങളും കഥകളും മറ്റും പാരായണമെന്നതിൽ പ്രതിപത്തി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പാരായണമെന്നൊരു മാത്രമുള്ളിഷ്ടമധം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ വൈചിത്ര്യവും വികാരങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വവും നമുക്ക് പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടറിവാൻ വല്ല വഴിയുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു നമുക്കു ഉദ്ദേശ്യമായിട്ട് അധികം ഫലിക്കുന്നതാണല്ലോ. ഇപ്രകാരം മനുഷ്യവസ്തുക്കളുടെ വിവിധങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളും ചൈതന്യങ്ങളും നമുക്കു മുമ്പിൽ ഒരുവിധം പ്രത്യക്ഷമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് “നാടകം” എന്നു പറയുന്നത്. നാടകങ്ങൾ പാരായണമെന്നൊരു തത്വസംഹിതകളിൽ കൂടുതലായി അഭിനയം കൊണ്ടും നമുക്കു മനോഹരസാദികൾ നൽകുന്നു. മോക്ഷത്തിലുള്ള പരിഷ്കൃതഭാവങ്ങളിലൊക്കെയും ഒരു ഘട്ടത്തിൽ നാടകങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില ഭാഷകളിൽ അവ ഏറ്റക്കുറവില്ലാത്ത പരിഷ്കൃതരീതിയിലും അപൂർണ്ണാവസ്ഥയിലുമാണ് ഇന്നുള്ളത്. മലയാളഭാഷയുടെ പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള

ഈ പ്രവേശനത്തെക്കുറിച്ചാണ് ആട്ടക്കഥകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്.

“ആട്ടക്കഥ” അല്ലെങ്കിൽ കഥകളിപ്പാട്ട് ഒരു കഥയെ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഏറ്റക്കുറവ് പ്രാധാന്യം വഹിച്ചിരുന്ന എന്തെങ്കിലും സംഗമമില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഈ വക ഭാഷാസാഹിത്യശകലങ്ങൾ മിക്കവാറും അന്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. കഥകളിരണ്ടു അംശങ്ങളായി വേർതിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അല്പനേരമായിട്ടാണ് ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ്. ഈ വക കൃതികൾ നശിച്ചുപോയ കഥകളി എന്നും കൂടി സംഗമമുണ്ട്. മനുഷ്യർ പ്രതിഭാപരമായ പലവിധങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാത്തതിനാൽ, കഥകളി അല്ലെങ്കിൽ നാടകം എന്നൊരു പദം ഉണ്ടാകാത്തതും നിശ്ചയിക്കാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ കഥകളിയിൽ നമുക്ക് അറിയുന്നതിനേക്കാൾ ഇല്ലെങ്കിലും കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അറിയാൻ തരമില്ല. അവ ഭാഷയുടെ പ്രധാനമായ ഒരു സവിശേഷതയാണ്. ഈ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഗദ്യത്തിലെയുള്ള മാറ്റത്തെ കണിപ്പിക്കുകയും അവയുടെ മേൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു വക സാഹിത്യങ്ങളാണ്. സംസ്കൃതത്തിലെ നാടകസ്ഥാനം മലയാളത്തിൽ ആട്ടക്കഥകൾ വഹിക്കുന്നു, ആട്ടക്കഥകൾ പ്രധാനമായും പുരാണകഥകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള കൃതികളാണ്. അവയിൽ ധർമ്മങ്ങളും പദങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സംഭാഷണങ്ങൾ കൈയെഴുത്തുകളായിട്ടാണ് ധർമ്മങ്ങളും പാത്രങ്ങളുടെ ആകൃതിപ്രകൃതികളെയും മറയ്ക്കുന്നതും കഥയുടെ മിന്നിക്കാഴ്ചയെ അന്യോന്യം സം

സ്ഥിപിക്കുകയെന്നു. നാടകവും ആട്ടക്കഥയും താമിപ്പിച്ചു. ഒരു വൃത്താസം ഇതാണ്. നാടകത്തിൽ കവി പ്രത്യക്ഷനാകാതെ പാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ സകലതും സാധിക്കുന്നു. കഥകളിൽ കവി പാത്രങ്ങൾ മിക്കവാറും കവിതയെന്നു മറ്റൊരുകൾക്കു വിവരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആട്ടക്കഥകൾ മൈതത്തിൽ കവിവൃത്തങ്ങളുടെ മനോഹരത്തിൽ നാടകങ്ങളുടേതുപോലെ വാറിലാണെന്ന്. ഇതിലുത്തമത്തെ സംഭവമായിട്ടു നാടകങ്ങളും ആട്ടക്കഥകളും തമ്മിൽ വളരെ വൃത്താസം കാണാറുണ്ട്. പുരാണങ്ങളിലുള്ളതും നമുക്ക് അറിവുള്ളതുമായ ചരണങ്ങളെ മാത്രമല്ല മറ്റുതന്നെയും കഥകളിൽ വിനയമാക്കിക്കൊണ്ടുണ്ടല്ല. ഇത്തരം വാർത്ത സമ്പത്തോടുകൂടിയെന്നു വിചാരിപ്പാൻ. മനോഹരം കൊണ്ട് കഥകളിൽ സാമയം മോടിയിരിക്കുമ്പോഴുത്തമം മനോഹരം സൃഷ്ടിച്ചു. സോമനാമ സമയങ്ങളെ വേർതിരിവായനക്കാരെയും കാണിക്കാലും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള മാറ്റം കഥകളിൽ മിക്കതിലും അറിയപ്പെട്ടിട്ടു കാണുന്നില്ല. ആട്ടക്കഥകളെ നാടകങ്ങളെപ്പോലെ അനന്തമായി വിഭജിച്ചും കാണുന്നില്ല. വായനക്കാരെ മിടുക്കിച്ച് മിടുക്കുകളും ഒത്തൊരിക്കലും അഭിനയിക്കുന്നതും മറ്റും ചെറുനായുള്ളവയാണ്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അകവിതാഗം ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആട്ടക്കഥകളിൽ മിക്ക നാടകങ്ങളും പ്രശസ്തിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നതന്നെ പറയാമെന്നാൽ ശ്രീശാരദാപ്രകടനവിഷയത്തിൽ കഥകളിൽ പലതും സമൃത്തയെ ലാഭിക്കുന്നില്ലെന്നു എന്ന സംശയം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. മനോഹരമായിട്ട് അഥാമാനായ ആകർഷണത്തിൽ ശ്രീശാരദത്തിനുള്ളതുകൊണ്ട് ആട്ടക്കഥകളെക്കാൾ അധികത്തിൽ, സമ്പന്നമായിത്തന്നെ തീർ

[illegible]

വികാരമെന്നും സംസ്കരിക്കുന്നതിനും ശുദ്ധമാക്കുന്നതിനും
 ഭിട്ടംതന്നെ മതിയാകുന്നില്ലെന്നുവന്നു പറവാൻ. അധി-
 കം പെരിച്ചു ചെയ്യിക്കുവാൻ താല്പര്യം ഉണ്ടെന്നു
 മനസ്സിലാക്കുന്ന മാത്രമേയുള്ളൂ.

൧൧. ആഹാരവും ആയുസ്സും.

മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങൾ സഭാ മാതിരി
 കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചിലവ നശിക്കുവാൻ പുതിയ അം-
 ശങ്ങൾ അവയുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ വരുന്നതുതന്നെ. ഇവി-
 കാലം നിരന്തരമായ ഒരു മാറ്റത്തിന് അധീനമായ ഒരു
 യന്ത്രമാണ് ശരീരം. ശരിയായി സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു
 യന്ത്രം വിഷ്ണു കൂടാതെ വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും അ-
 ധികം ജോലി ചെയ്യുകയും ദീർഘകാലം കേടുകൂടാതിരിക്കുകയും
 ചെയ്യുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഇതുപോലെതന്നെ
 താണു്. നാം നമ്മുടെ ശരീരത്തെ വഴിയാകുവണ്ണം സൂ-
 ക്ഷിക്കുന്നതായാൽ അതു് അതിന്റെ പ്രവർത്തികളെ നീ-
 വിപ്പും ചെയ്യുകയും ദീർഘകാലം കേടുകൂടാതെ നിലനി-
 ല്പിക്കുന്നു. “ജീവൻ” എന്നു പറയുന്നതുതന്നെ നമ്മുടെ ശ-
 രീരത്തിൽ അനവരതമായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ
 മാറ്റങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായ സ്ഥിതിയാണെന്നാണു് പറയ-
 കപ്പെടുന്നതു്. നാം ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോഴും ഉറങ്ങുമ്പോഴും
 ഈ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. മ-
 നസ്സുതൽ മരണംവരെയും ശരീരത്തിൽ ഈ വ്യാപാര-
 ങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മരണം എന്നു പറയുന്നതു്
 ഈ വ്യാപാരത്തിന്റെ പുണ്യമായ വികാരം തന്നെയാണു്.

ശരീരത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠനം എന്നുപോലെ ഉണ്ടായ കോശങ്ങളിലെന്ന നട്ടുത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള ശുദ്ധമായ ഉപായം, അല്ലെങ്കിൽ ഉപകരണം “ആഹാരം” തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട് ആഹാരത്തെ നാം കൈപ്പറ്റുന്നതിനായി വയ്ക്കുന്നതായാൽ ആയുസ്സിനെ-ജീവിതത്തെ ദീർഘിപ്പിക്കാനും സാധിക്കും. അതിനാൽ എല്ലാ മനുഷ്യരും ആഹാരവിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതത്വമുമാണ്. എന്നാൽ ഇത്രയും അശുഭ മനുഷ്യർ മരിക്കുന്നതിൽ പ്രകടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും സംശയമാണ്. കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെയും ഭക്ഷിക്ക-കിട്ടുന്നിടത്തൊളം ഭക്ഷിക്ക എന്നാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ മിക്ക മനുഷ്യരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നിയമം. ഈ വിധമുള്ള നിയമം-അഥവാ നിയമപരമ്പര ശരീരവായവങ്ങളുടെ സകല കൃത്യങ്ങളും തകരാറാക്കുകയും തന്മൂലം മോശങ്ങളുടെ പ്രവേശനപാത നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവ ഒന്നിൽ ആയുസ്സിനെ അകാലത്തിൽ മോദിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കാ ചില സംഗതികളിൽ അതിനെ കേവലം ഭാരമായിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശരീരവായവങ്ങളുടെ ധാരാളമായ ആശ്രയിപ്പാണ് ജീവിതശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ ശരീരലോചനം ശരീരത്തുള്ള ജോലിപദ്ധതികളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ ഫലമാണ്. ഏത് എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും അമ്പതുവയസ്സായ ഒരു മനുഷ്യൻ ഈ വിഷയത്തിൽ അതായത് ആഹാരവിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവേണ്ടതാണ്. അനാചിതമായ ആഹാരശീലനംകൊണ്ട് പലരും ജീവിതകാലത്തെ ശുദ്ധമായിത്തീർന്നു. അനേകരുപകർ ചെറുപ്പത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള അനാചിതമായ നിയമപരമ്പരകൾക്ക് മറുപടി.

പോലെയെഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നത് ഇവർക്കിപ്പുറമില്ല. ഈ മാതിരി ഭക്ഷണം നിശ്ചയമായും കാലാന്തരത്തിൽ രോഗങ്ങളെ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കയും ആയുസ്സിനെ ക്ഷയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭക്ഷണം ജീവസന്ധാരണത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്നല്ലാതെ അതു മനുഷ്യജന്തുക്കളുടെ പരമോദ്യോഗവും മറ്റുമല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഭോവൽഗീതയിൽ പറയുന്നതുപോലെ “ആയുസ്സുതപഞ്ചരരോഗ്യ സുഖപീതിവിവർണ്ണ”ങ്ങളായ ആഹാരങ്ങളാണു് നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടതു്. ആയുസ്സിന്റെ അപരാധത്തിനാണ് മൗലധനത്തുപോലെ ഉപയോഗം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു്. ശരീരത്തിന്റെ ദാഹവും കറുപ്പുകളും ജന്മരോഗികൾ ബലഹീനരും സംഭവിക്കയും രക്തം കറുത്തുകറഞ്ഞു വരികയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന ഈ വെട്ടത്തിലാണ് നാം ആഹാരവിഷയത്തിൽ ചില നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നതു്. ആഹാരസാധനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം, അവയുടെ ഏറ്റവക്കുറച്ചിൽ, ആഹാരസൗകര്യം ഈ കാര്യങ്ങളിൽ നിഷ്പന്ന വസ്തുക്കളായവയുമാണ്. ഇക്കാര്യത്തു് ഉപരിയും ഏല്പുവമായിരിക്കുന്നതു് ഫലാഹാരമാണ്. ആഹാരത്തിൽ ജലാംശം കൂടിയിരിക്കണം. മണമനരത്നലധികം ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടും കഴിക്കുന്നസമയം തരികയും വയറു വിർത്തക്കവണ്ണം ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതു് ഒരു നേരം അന്നമോ മാവോ ഭക്ഷിക്കയും പിന്നീടു് പലതരം പാലുമോ—പഴങ്ങളും വെള്ളാമോ മാത്രമേ കഴിക്കേണ്ട ആവശ്യമുള്ളൂ. ദാഹനശക്തിയെ ദൃഢിപ്പിക്കുന്നതും ഏതെങ്കിലും വർദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അധികം ഭക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല—ഭക്ഷിക്കുന്നതു ദാഹിച്ച ദോഷശമമായി തീരുന്നതുകൊണ്ടാണ് പൊതു കാശം ലഭിക്കുന്നതു്. കൃത്യമുള്ളതായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കഴിക്കുന്നതു്

അനന്തരം ഗുരുവായൂർ സർവ്വകലാശാലയിൽ.

അദ്ദേഹം സമീപകാലത്ത് പത്തനംതിട്ടയിൽ നിന്നും തിരിച്ചുവന്നതായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെയും മക്കളുടെയും ആരോഗ്യം നല്ലതായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

[illegible]

കാണപ്പെടുന്നത്. അതിനു കാരണമെന്തെന്ന് അധിക
വിശദമാക്കുകയുള്ളതല്ല. ഭക്ഷണവും രോഗാണുജന്മരും
ഗണിക്കപ്പെടാത്തതിനാലാണ്. അന്യോന്യാവിരുദ്ധങ്ങളായ
വീഴ്ചത്തോടുകൂടിയ പാൽത്തരവും മിശ്രിതവുമുള്ളതാണ്
ഒരു സ്ഥലത്തു വന്നുവരുന്നവർ വിറ്റഴിച്ച് ഉണ്ടാകാതിരി-
പ്പാൻ തരമില്ലല്ലോ. സ്വല്പ ഉറക്കംകഴിഞ്ഞാൽ മിക്കവാ-
രും ഇരുവിഴുപ്പിനെ പെരുമ്പടന്നിനെപ്പോലെ രേഖകൾ നി-
രൂപ്യന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ഉറക്കി-
ക്കൊണ്ടു് ഭക്ഷണത്തിന് മുക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത രാജ-
കുമാരികളുടെന്നു തന്നെയാണ്. വായുസഞ്ചാരത്തിൽ
സ്വല്പമെങ്കിലും പഴുതു് അതവദിക്കപ്പെടുന്നില്ല. നിരോധ-
നം അമിതമാണെങ്കിലും അതും ചെയ്യുകയില്ല.
അതുകൊണ്ടു് “ഹിതം” “മിതം” ഈ രണ്ടു നിഷ്ഠകളാ-
ണ് ആഹാരവിഷയത്തിൽ നാം ആലോചിക്കേണ്ടതു്. “ആ-
യുസ്സ്” ദീർഘിക്കണമെങ്കിൽ ആഹാരം മുതലാണു്
എന്നുള്ള തത്വം നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഇടയ്ക്കിടെ ഉപ-
വാസങ്ങളും വ്രതങ്ങളും ശീലിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണു്.
മാസക്കുടന്നു തീരെ വഴുവിക്കുന്നതാണു് ഉത്തമം. ദേഹം
അപാനവും മരണാസ്താപാരവും ചെയ്യുന്നവർ ശരീരത്തി-
ന്റെ രുചാംശമാണു് അധികം ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടി-
തിരിക്കുന്നതു്. ഇവർക്കു നല്ല മാംസമല്ല പഴുത്ത ഫലങ്ങൾ
ഈ ആവശ്യത്തെ സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ഫലാഹാരത്തെ
ന്റെ ഫലം നാം വിചാരിക്കണമെന്നല്ല. അവയ്ക്കു
ശരീരവാഷ്പങ്ങളിൽ ഒരു വിശേഷശക്തിയുണ്ടു്. വായു-
വും നോക്കിയാൽ മരുന്നായ ഫലങ്ങളെയും ധാന്യങ്ങളെയും
മാത്രംകൊണ്ടു് അരോഗിയായും ബലവാന്മാരും ബുദ്ധിമ-
തായും ഉപജീവിക്കാൻ എന്നും സാധിക്കുന്നതാണു്. ഇത-

മുതൽക്കു നിവർത്തനമിച്ചതെന്നു ആഹാരം കഴിക്കുന്ന ഒരു ഭോഗഹീനമായ ശരീരവും നിർമ്മലമായ മനസ്സും ഉള്ള മനുഷ്യൻ ഉൾം വരസ്സുവരെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത് അസംഭവമല്ലെന്ന് ഒരു അഭേമിഷൻ ഡാക്ടർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു പക്ഷെ പ്രശ്നമായിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണെങ്കിലും വിവേകപൂർവ്വമായ ആഹാരശീലനംകൊണ്ട് ഒരു മനുഷ്യന് തന്റെ ആയുസ്സിനെ ഒട്ടേറെ ദീർഘിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ഉത്തരകേരളത്തിന് വേണ്ട പൊഷകാംശങ്ങൾ എല്ലാം ഫലങ്ങളിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ആഹാരത്തിൽ അധികഭോഗവും ഫലങ്ങളാക്കിയാണ് നന്നായിരിക്കും.

ഏതായിരുന്നാലും ആഹാരം ചുരുക്കിയിരിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാണ്. ലോകത്തിലുള്ള ഭക്ഷണശാസ്ത്രജ്ഞരുടെയും പദാർത്ഥജ്ഞരുടെയും മനുഷ്യരുടെയും കണക്കു നോക്കുവാൻ അനേകംപേർ ആഹാരമില്ലാത്ത കഴിക്കേണ്ടതായ കാണപ്പെടും. വാസ്തവത്തിൽ എത്രപേർ ഇങ്ങനെ കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു മനുഷ്യൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഖര്യം കിട്ടിക്കിട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ ചെമ്പ്യാൽ നിരാഹാരനായതെ സ്വയം കറച്ചുകുടി വലിക്കാൻ ഇടയാകുന്നു. നേരമറിപ്പാതാം അല്ലാഹാമകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടുന്നതായാൻ ബാക്കം കൊണ്ടു മറ്റു പലരും ഏറ്റക്കുറെ ആഹാരത്തിന് വഴിയായിത്തീരുന്നു. ചുവുവായ ആഹാരം ബുദ്ധിശക്തിക്കു നേർമിച്ചും വികാസവും നൽകുന്നതുകൊണ്ടു ആലോചനാശക്തിയെ ദുർലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശരീരത്തിൽ ആരോഗ്യവും ആയുസ്സിനും ഹൈന്ദവ്യം അപ്രോത്ഥമിനകർക്ക് അവസരവും കൊടുക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള വരാണ് ലോകത്തിൽ ജിതശ്രീയന്മാരായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്.

൧൨. മൗനം.

മൗനം മനുഷ്യാനുസരണവും, മിഥ്യപ്രാപ്തം ആവശ്യവും, എല്ലാജന്തുക്കൾ പ്രാണാജനകരവുമായിട്ടുള്ള ഒരുവസ്തുവുമാണ്.

മൗനം എന്ന വെച്ചാൽ കേവലം മിന്നാതിരിക്ക എന്നർത്ഥമുള്ള അർത്ഥമാക്കുന്നു. പക്ഷേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രാപാകങ്ങളെ നിർത്തിവെച്ച് കാന്തദർശനാധാരം ദൈവത്തെ അദ്ധ്യക്ഷിച്ചിരിക്കുക എന്നും കൂടി ഇതിന് അർത്ഥമുണ്ട്. ഈ മാതിരി മൗനം മനുഷ്യൻ ഏറക്കുറെ അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു ഇഷ്ടമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ദിവിധ ശക്തികളെയും പൂർണ്ണമായി വികസിപ്പിക്കുന്നതിന് അവസരമാകത്തക്ക മൗനാവലംബനം കൂടാതെ കഴികയില്ല. “മല്ലകൻ വിതയ്ക്കുന്നു,” “മൗനം കൊയ്യുന്നു” എന്ന ഒരു ലോകോക്തമുണ്ട്. ഇതിന്റെ സാരം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ, മൗനസമ്പരമെന്നതിന് മൗനമാണ് അധികം ഫലമുല്പന്നമാകുന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, പ്രലപനത്തന്നെ മൗനത്തിനും പ്രത്യേകസമയവും സന്ദർഭമുണ്ട്. ഇത് അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ് ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത്. ഏകപ്രാഴ്ചയ്ക്കു മൗനം ആവലംബിക്കേണ്ടതെന്നറിയാത്തവൻ ഏകപ്രാഴ്ചയ്ക്കു സംസാരിക്കേണ്ടതെന്നും അറിവാൻ തരമില്ല. ജ്ഞാതവശരോചിതമായ പ്രലപനംപോലെ, അന്നു സരോചിതമായ മൗനവും വർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. മിക്കതും സകലാഞ്ച വല്ലവതും നമുക്കു വല്ലതും ചോദിക്കുന്നതായാൽ അപ്പോൾ മൗനം ഭീകരിക്കുന്നത് നീതികരിക്കത്തക്കതല്ല. ഏകപ്രാഴ്ച വല്ലതും മല്ലിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ കാലം നഷ്ടം

ഞാൻ പാടില്ലാത്തവരായി പലരും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇവരുടെ വിഷയത്തിൽ 200,000 വച്ച് ഏകദേശം 2 മത് അവലംബിക്കാതെ ഇപ്പോൾ നിവൃത്തി ഉണ്ടാകുമല്ലോ എന്നുള്ള പണം പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകമായിട്ടുണ്ടാകുന്നു. ഈ സ്വഭാവത്തെ നിരന്തരീകരണത്താൽ ഉണ്ടാക്കി മാനദണ്ഡം. നാം അനുവദിക്കാൻ പ്രാപ്തമാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ശക്തി ക്ഷയിക്കും 200,000 വരെ അനുവദിക്കുന്നതും ചെയ്യുന്ന ഇതുകൊണ്ട് പരിഹരിക്കുന്നതു് ഉത്തരമെന്ന വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന പദ്ധതികളും പരമേശ്വരനായും വരും. അതും അന്യപ്രകാരം സ്വലിയെ മറികഴിയിപ്പിക്കും അതിന്റെ കൂടുതലായ കാര്യം ചെയ്യുന്ന ഇത്തരം പദ്ധതികളും വന്നുകൂടും. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് നാം സഭാമിഷണറിയിരിക്കുന്നതും പാവുകമാണെന്ന് അനുമതിക്കുവാൻ പാടില്ല. മറ്റൊരു കാര്യം പക്ഷത്തായ മിഷണറിമാരുടെ യഥാവസരം ലോകത്തെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതാണെന്ന മാത്രമെ പറയുന്നള്ളു. മനുഷ്യജീവിതം പരിമിതവും അതിന്റെ പൂർണ്ണമായ മിക്കവാറും പദ്ധതിയുണ്ടായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സ്വാധീനത്തിലുള്ള സ്വല്പഭാഗമെങ്കിലും റൂപ്മൂല്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് വ്യയം ചെയ്യുന്നതല്ല. കാര്യം നാം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. ലോകത്തിൽ വാലാഭഗവതുമിഷണറുമാണ് അധികവും മനുഷ്യൻ കാര്യമായി ഇരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ പ്രധാനംഗത്തായി കെട്ടിപ്പിണയ്ക്കുക കിടക്കുന്നതും അതിനിമിത്തമായ കാര്യങ്ങളാണ്. അവയെ അല്ലെങ്കിലും ഗ്രഹിക്കണമെന്നിരിക്കുന്നതാണിതിൽകൂടി ചരിക്കാതെ എങ്കിലും സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇത്തരം ലോകത്തിൽ വാലാഭഗവതുകൊണ്ട്

[illegible]

മരണവൃത്താന്തമുണ്ടാക്കിത്തന്ന പക്ഷപാലങ്ങളാണല്ലോ. ആ
 അനീകതപാപങ്ങളായും, അഗാധങ്ങളായും ഉണ്ടായ വി
 കൃതികളാകയാലുള്ളതാണെന്നും മരണം അവലംബിച്ചു ചി
 ത്താമഗ്നനാകാതിരിക്കുന്ന സമയങ്ങളിലാണത്. ബുദ്ധമതിക്കു
 മിശ്രജ്ഞാനം ഉണ്ടായതു് ഏകപ്രാണി മരണകാലത്താ
 ണ് അച്ഛിന്നമജ്ഞാനം ഉള്ളിൽ ഉണ്ടാകുന്നതു്. നാം അന്ത
 രാലംഗനം പ്രാപിച്ചാ ഹേതുക്കളുള്ള വിവിധ ശബ്ദങ്ങളെ
 ശ്രവിച്ചും ഇരിക്കുന്നതാകയാലുപദേശപരമായി നമ്മുടെ
 ഉള്ളിൽ മരണാത്മ ശക്തി നമ്മോടു സംസാരിക്കുന്നതു് നമു
 ക്ക് ദേഹംകാൽ സാധിക്കാറില്ല. വിദ്യാശ്വാസംകൊണ്ടു ബു
 ദ്ധിവികാസം സിദ്ധിച്ചവർക്കും വിശേഷിച്ചു പ്രാജ്ഞാണന്മാ
 രുൾക്കാണു് മരണം ആവശ്യവും പ്രയാണാനുഭവമായിട്ടുള്ള
 തു്. ബാലന്മാരും യുവക്കന്മാരും പ്രായമേറിയ ആപ്യുഷ്ഠ
 യികളും അപക്വവൃദ്ധികളും ഇന്ദ്രിയമാർഗ്ഗമായിത്തന്നെ
 സന്യാമിക്കണമെന്നുവരുമാതിരിക്കുന്നതു്കൊണ്ടു് അവർ മരണം
 അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു് പോരാത്തതും നിസ്സംവദമാകുന്നു.
 “വൃദ്ധാസ്താവൽ ചിന്താസങ്കതഃ” എന്നു മുമ്പുള്ളതും. കഴിഞ്ഞ
 ഇന്ദ്രിയോക്തൃവിവരത്തെപ്പറ്റി ഇന്നഭോഷനിരൂപണം ചെയ്
 ത്തു പശ്ചാത്തപിക്കാതാ, സന്തോഷിക്കാതാ ചെയ്യുന്ന
 ആവശ്യം ഇവർക്കാണല്ലോ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്. ഭാവി
 യിൽ അടുത്തടുത്തുവരുന്ന പരമോക്തൃതെപ്പറ്റിയും ഏറ
 ത്തമെറ ചിന്തിക്കേണ്ടിയും ഇരിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ക്ഷ
 യംകൊണ്ടും മരണം കരുവിയാ നിർണ്ണയമായും തീരുന്നു.
 അടുത്തകാലത്തുതന്നെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന ശരീര
 ത്തിന്റെ ചേതുകളിൽ കരുവിയാ വെറുപ്പും വണക്രമവും
 ഇവ കൈക്കൂയും മരണാവലംബത്തിൽ അനുകൂലങ്ങളായ
 സംഗതികളാണല്ലോ. മരണം മരണത്തിന്റെ പരമകാലം

മാണ്. അദ്ദേഹം ഇറ്റാലിക്കൻ സിറ്റോസ് വിശേഷ
ജ്ഞാതരികൾക്കും ആത്മാവിൻ പുണ്യനാചാര്യന്മാർക്കും
കൈപ്പം ചെയ്യുന്ന.

എല്ലാത്തരം മനുഷ്യർക്കും മൗനം ഇഷ്ടമിട്ട അത്യാത്മ
ശ്രദ്ധാർഹിക്കുന്നു. ഇതരപരമമായ എല്ലാവർക്കും ദൈവത്തിന്
അല്ലെങ്കിൽ, ഇതരപരമമായ സത്യത്തിന് ദൈവത്തിനെയെങ്കിലും
മൗനപരമാണ് അവശ്യം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബാറിൽ
അവർക്കു കയ്യടിപ്പിക്കുന്നു. വിമർശനമായ മനസ്സിന് മൗനം
ആത്മാവിൽനിന്നുള്ള പ്രാപ്തി ഉണ്ടാകുമെന്ന്. മൗനം
അവർക്കു ദൈവം സ്പെഷ്യലായും ഇതരപരമാണിവി
യിൽ എത്തുന്നില്ല. മൗനപരമായ ധ്യാനം ഇതര
മൗനത്തിലേക്കു കണക്കിടുന്നു മൗനപരമായ മൗനം
അത് ദൈവത്തിൽ കാലാതീതമായി മൗനപ്രവൃത്തികളെ
യിലുൾക്കൊള്ളുന്നു. സാമൂഹികമായും, മാതൃകയായും
മൗനം, സാമൂഹികമായും, മൗനപരമായും, മൗനപരമായും
മൗനപരമായും വിമർശനമാണ് മൗനത്തിൽ
വികാസനായും തത്വങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നത്.

“മൗനപരമായ മൗനപരമായ” എന്ന വിശിഷ്ട നാമം
വിമർശനം തോന്നും. കാർഷ്യം, മൗനപരമായ മൗനം
മൗനത്തിന്റെ ഉപയോഗങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ ഇത്രയും വലു
ത്താണിരിക്കുന്നു:-- “മൗനം മൗനപരമായതാണ്. മൗനം
കൈപ്പം ചെയ്യുന്നതിനെയും, അതിലില്ലാത്ത വാക്കു
കളെയും, വിമർശനത്തെ പ്രവൃത്തികളെയും കുറിച്ച്. വിമർ
ശനപരമായും, മൗനപരമായും മൗനസാമൂഹ്യതയെപ്പറ്റി വിമർ
ശനപരമായും ഉപയോഗം തോന്നുന്നു. മൗനപരമായും
മൗനപരമായും, മൗനപരമായും, മൗനപരമായും

വരും, വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളും മറ്റും പ്രശംസിക്കാത്തവർ
മാരി, ഓരോ തുറക്കുളിവും, അങ്ങമിങ്ങും, വർത്തിക്കുന്ന വ
ശിഷ്ടന്മാരായ മൗനികളാണു് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭൂമിയിലെ
ഖവനാശങ്ങൾ. ഇപ്രകാരമുള്ള മൗനികൾ എത്ര ഓരോ
ത്തില്ലയോ—ഏവിടെ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവോ—ആ രാജ്യ
നിശ്ചയമായും അശാധനയിൽ പ്രാപിക്കും. ഇപ്രകാ
രമുള്ള നാട്ടും ശുദ്ധമുഖങ്ങളും, പശുക്കൾ, പത്രപ്രവാചകന്മാരും
വൃദ്ധങ്ങളായ വൃക്ഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു വനത്തിന് തുല്യമാ
ണു്. ഇവിടെ അവിടെ വാടിവരണ്ടു് നശിച്ചുപോകുന്ന
നമുക്കു വെളിച്ചം പറയാനും, കാണിക്കുവാനും ഒഴിച്ചു മറ്റു
വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന വസ്തുക്കൾ ഒന്നാകുന്നു.
ഇല്ലാത്തതിൽ, നമുക്കു അറസ്ഥ ശോചനീയംതന്നെ. മൗന
സാമ്രാജ്യം നമ്മുടെ മുമ്പിലെത്താൻ ഉയർന്നു. യഥാർത്ഥ
തേക്കുകൾ നിമ്നമുമാകുന്നു. ഇതൊന്നുമാത്രമേ ലോക
ത്തിൽ സാക്ഷാത്കൃതമുള്ളൂ. മറ്റൊറ്റും നിസ്സാരങ്ങളാകുന്നു.
മൗനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമൗനം ഗ്രാമിക്കും യഥാർത്ഥ
മൗനം സിദ്ധിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ പാശ്ചാത്യമനസ്സ്
ന്റെ ആശയഗ്രാമീയം ഏതെങ്കിലും എങ്കിലും ഗ്രാമിക്കാ
തിന് എത്രമാത്രം മൗനാവലംബനം ആവശ്യമുണ്ടെന്നു
നീട്ടുവാക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃത്യ
കൾ വല്ലതും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കണമെന്നു ഇല്ലാത്തവർ
നൽകുന്നതായ ചരിത്രവെക്കുവെണ്ടി അവലംബിച്ചിരുന്നതിൽ
എത്രയും കൂടുതലായ മൗനം അവലംബിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.
ഇപ്രകാരമുള്ള മൗനന്മാരുടെ ഓരോ വാക്കും അശാധനയായ
മലാശയത്തിന്റെ അടിയിൽനിന്നു ചിതറുപ്പാൻ പുറപ്പെ
ട്ട നാലകൾപോലെ വിചാരിക്കേണ്ടതാണു്. അവരുടെ
പ്രതിബദ്ധം ഇരിക്കാൻ പാത്രമാണെന്നു്.

ഇപ്പോൾ ശബ്ദാത്മകമായിട്ടാണ് ജീവിക്കുന്നത്. ഇത് പ്രസംഗങ്ങൾ ധാരാളം ആവശ്യമുള്ള കാലമാണ്; അവ സമയങ്ങളിലാണ്. അവ പലവിധ അവകാശങ്ങൾക്കൊക്കെ മോടി പിരിച്ചിട്ടുവരുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവയിൽ എത്രമാത്രം അർത്ഥമുള്ളതെന്ന് നാം ചിന്തിക്കുന്നില്ല. ഒരു അടങ്കലുള്ളതായ മണ്ഡാലമാണ് നമുക്ക് ലഭിക്കുന്ന ഫലം. നേരെനിച്ച് മനസ്സിലാക്കുവാൻ നിങ്ങളെയൊരിക്കലും പ്രസംഗങ്ങൾ പ്രായുഷ്ണ നമുക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടതിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. ഇതിൽ കാരണം, ചിന്തിക്കുന്നതിന് നമുക്ക് വൈകാരികതയുണ്ടെന്നാണ്.

മനസ്സു് കണ്ടു ലോകങ്ങളിൽ കൂടിയാണ് ജീവിതം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ബാഹ്യവ്യക്തിയോടൊന്നായ ഓരോ ലോകം, അന്തരികവ്യക്തിയോടൊന്നായ അദ്വൈതലോകം അല്ലെങ്കിൽ ചിന്താലോകം. ഇതാണ് കാർത്തിക "മനസ്സു് കണ്ടു" മനസ്സ് അഭിമാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. നാമെല്ലാവരും ഏകദേശം ദൃശ്യലോകജീവിതംകൊണ്ടുമാത്രം ഇപ്സിതപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. കൗതുകകരമായ മഹാത്മാക്കൾ കണ്ടിരിക്കുക ജീവിക്കുന്നു. ഇവർ മാത്രമേ എകാദശമയത്തിലും പൂർണ്ണജീവിതാനുഭവം സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇപ്രകാരമുള്ള അനുഭവമാണ് മേൽകണ്ഠി നാം അനുഭവിക്കുന്ന പരമമായത്. ഇവർ ലോകത്തിന്റെ തത്വം അനുഭവം നിത്യം അനുഭവമായി ജീവിക്കുന്നു. ഇവരുടെ വാക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നവരുടെ വാക്കുകൾപോലെ കേവലം ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമല്ല അവ സജീവങ്ങളായ ചിന്തകൾ ആണെന്നുവേണം പറയാൻ. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള മനസ്സു് ലോകത്തിൽ പലതുകൊണ്ട്. പക്ഷെ മനസ്സ് സുസ്ഥാപ്യമായ ഒരു കാലമല്ല. ചിന്താമയം എപ്പോഴും വല്ലതും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

[illegible]

ശക്തിയാണു് മാനം പുറത്തുവന്നു പാപം. മോക്ഷത്തെ
 ശുഭീകൃതമായ ഈശ്വരവിരുതാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരി
 ക്കുന്നു. ആ ദോഷത്തെപ്പറ്റി വലിയം ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ
 മനവിരുതാകുന്ന ഏകമാർഗ്ഗമുള്ളു. മിസ്സർ കാർക്ക
 തിൻ മനോരമസമേതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ
 "മനം ഏതാളു് കുറ്റാശിശുവിൽ ഇട്ടു് കിടക്കുവാൻ
 പാടില്ലെന്നതു് എണ്ണിത്തോളപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലാത്ത
 തുറന്ന അടുപ്പം നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒര
 ബധാകാരമാകുന്നു."

൨൩. ജീവകാരുണ്യം.

മനുഷ്യർ കലശലായിത്തന്നെ അവരിഷ്ടതയാൽ
 മായിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്നും സമാധാനത്തോടുകൂടിയ
 പരിഷ്കൃതമാകുമാറു ചെയ്യാനായിത്തന്നെ ശക്തിയിൽ
 അവർ—അവരുടെ ഗ്രാമങ്ങൾക്കു് അന്യർക്കും മറ്റും
 മായിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്നും സകലവും നിശിതവുമാ
 ക്കുമാറു ചെയ്യാനായിത്തന്നെ അവരുടെ പ്രവർത്തി
 കർമ്മം സ്വഭാവത്തിന്നും സൗജന്യവും ആർദ്രവും വർദ്ധി
 യുവാകുന്നു. ഇങ്ങനെയു്. എന്നാൽ പലപ്പോഴും മിക്ക
 വിപരീതശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് നേരെ മറ
 ക്കാത്ത കാണപ്പെടുന്നു. പലപ്പോഴും വർദ്ധിച്ചവരുടെ
 ജീവകാരുണ്യം കറുത്തുവരുന്നതായിട്ടാണു് നമുക്കിപ്പോ
 ടുള്ള അർത്ഥം ഇതിന്നു പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടു്.

ഒന്നാം "പരിഷ്കൃത"ത്തിൽ സമാധാനം ആർജ്ജിക്കുന്നു.

ഇതിനുള്ള പ്രധാനമായ ഒരു കാരണം നാം ആരാദിച്ച
 കഴിയെ അത്ഭുതമായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ദൈവം അത്ഭു-
 തമായ ധനാർത്ഥമെന്നതിനേക്കാൾ മനോഹരമായി സത്യാനു-
 കരണവും അമാനുഷിക കൃതിയും വരുന്നു. മനുഷ്യൻ സ്വസ്ഥ-
 യിൽ രാജാധിപനായി വന്നിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള അഭിപ്രായമെന്തെ-
 തെല്ലെപ്പിടിച്ചു സ്വസ്ഥനായതെയും സ്വാമൃത്യുക്കാരെയും വ-
 സ്തുരിച്ചുപ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതരജീവികളെ കൃപാപതികളെ
 പ്പോലെ നിന്ദിക്കയും പിഡിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനും മ-
 അണിയിച്ചു. മനുഷ്യൻ സ്വാർത്ഥത വലിച്ചുവെക്കുന്നതുകൊണ്ടു-
 കാർയ്യകർമ്മത്തിന്റെ പരിധിയെ വരുത്തിയതിനെക്കുറിച്ചു
 ക്ഷിപ്രഗാഭികളായ ഇതരജീവികളെ അതിനുവെച്ചിടയിൽ
 ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കാരത്തിൽവിജയത്തിൽ
 മനസ്സാക്ഷിയെക്കാൾ അധികം ആവശ്യം വ്യക്തിത്വത്തിനേ-
 കൂടിയ സ്വഭാവകൾക്കൊണ്ടു മുൻപറഞ്ഞ ഈ അന്തരാരത്നം
 വരിക്കുസമയത്തിലും ബന്ധനത്തിലാണു ഇതെഴുത്ത്. മനുഷ്യ-
 പ്രകൃതാനുസരണമായ ജീവിതരീതിയെവിട്ടു കൃത്രിമജീവിത-
 തന്നെ അധികമായി അവലംബിച്ചു വരുന്നതിനാൽ പ്ര-
 തിയെപ്പറ്റി ഒരു വിശാലമായ അവലോകനം മനുഷ്യ-
 തീരെ ഇല്ലെന്നതെന്ന പറയാം. മതനിരട്ടശക്തിയും സന്-
 ദ്ധിയില്ലായ്മയും ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടും അവ പുറത്തു
 നമ്മുടെ സൗകര്യത്തിനും കൈതീകസുഖത്തിനും യോജി-
 ത്തിരിക്കുന്നുവോ അത്രമാത്രം വിപരീത നാം അവയ്ക്കു ന-
 കുന്നുള്ള. ലോകത്തിൽ കൂടുതലായ ഉണ്ടായിരിക്കാണ്ടിരി-
 ന്ന യുദ്ധങ്ങളും അവധിയില്ലാത്ത ഹിംസയും മനുഷ്യരുടെ
 മൃഗാഭാവത്തിനു കാരണവെ വലിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന
 ലോകത്തിൽ മാനസം ഭക്ഷിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യയും കൂ-
 ടുന്നു. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ അത്ഭുതമായ ഒരു പരിഷ്കാരം

ബന്ധുവർണ്ണനകൾക്കു കൈയെഴുതിയ മറ്റൊരു വർണ്ണന
 ന്നു വിവരമിരിക്കുന്നതിനിടക്കത്തു "ഭൂതാദി" മനുഷ്യാദി
 അതിലുള്ള ഉദ്യോഗവിവരങ്ങളിൽനിന്നു നാശിച്ചുപോയ
 ഭിന്നഭിന്നങ്ങളെ തിരിച്ചു നൽകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയൊരു
 നാമം അതിലൊന്നു വൃത്തത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. "വിശേഷാ
 ത്തി" എന്ന അനന്തരജന്യവർണ്ണനകൾക്കു അനന്തര
 മതവാക്യം പ്രകാരമായ മനുഷ്യൻ തന്റെ ചിഹ്നത്തെ
 ഉത്തരജീവികളോടു കണ്ടുപോയ പലതരത്തിലുള്ള വർണ്ണ
 ന്നുണ്ട്. ഈ തരം വർണ്ണനകളെ നാശിച്ചുപോയിക്കൊണ്ടിട്ട്
 "അവിശ്വ"വാണം പലതരത്തിലുള്ള വിവിധവിഭിന്നങ്ങളെ
 അതിനെ സവിശേഷം വാണിയുണ്ടെന്നാക്കുകയും അതിൽ
 സാധിക്കാത്ത പരിസ്ഥിതികൾക്കു വാണിയുണ്ടെന്നതിന
 ലളിതമുദാഹരണം ഉപയോഗിച്ചിട്ട് എഴുതിയതും—ഇന്നും
 അതിന്റെ അതിശയത്തിനോടു ചേർത്തുണ്ടെന്നു എ
 രക്കുന്ന താഴെ നില്ക്കുന്നതും—ഇപ്പോൾ അതൊന്നുപോ
 യായ ഭാരതീയരെ വീണ്ടെടുക്കാൻ താഴെത്തന്നെയുള്ള
 പരിസ്ഥിതികൾ—ഈ ഉത്തരജീവികളെ അറക്കുന്നതിന്നു വ
 ളന്നിപ്പതിന്റെ ഹോമങ്ങളെക്കുറിച്ചു തന്നെ നില്ക്കു
 ന്നവർണ്ണനകളിൽ പല ചിഹ്നങ്ങളും അവിശ്വവർണ്ണനയും—
 സമവാക്യങ്ങളും—ഭൂതമയങ്ങളും—ആപശ്ചരണയും മ
 റ്റൊന്നുവന്നതും ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ
 വിവരമനുസാരമല്ലാ മനോമതിയായ—ക്രിസ്തുതരം—വൃത്ത
 തിപ്പം സ്വസ്തരം—ഭിന്നമതം—ഇവ ജീവകാരുണ്യനിഷ
 ത്ത നിഷ്ഠാപനമായിട്ട് ആരോപിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പ
 രമ്പാഴ്ചകളിൽ, പക്ഷികളോടുകൂടി പലതിനെയും, അ
 തിരെയും മനുഷ്യരുടെ സ്നേഹബാഹുളാനങ്ങളെ കൈക്ക
 ള്കുന്നതിനായിട്ട്, പലതരം വർണ്ണനകളെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വിമുക്താണെന്നുണ്ട്. പശുവിനെ മാതാവിന്നെപ്പോലെ
 പുഷ്പമായിട്ടാണ് വളർത്തിയത്. ഇരളിപ്പ്, ഗ്രിസ്റ്റ് മുതലായ
 പല രാജ്യങ്ങളിലും കൃഷിക്കാരുള്ളിൽ ഒരു പ്രധാന
 സേവനമായ കൂട്ടയെ സ്വീകരണം ആക്കിപ്പുറപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നു.
 പുരസ്കാരങ്ങൾക്കു തക്കതായതും വൃഷ്ടിമയ മനുഷ്യന്റെ
 "കൂട്ടവേലക്കാരൻ" എന്ന നിലയിൽ അത്യധികം ആരാധ
 യ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഭാരതീയരെ സംബന്ധിച്ച് അതു ഇതിനു
 പുറമെ ശിവന്റെ വഴിമനസ്സുകൂടിയാണല്ലോ. നമ്മുടെ
 മാനുഷികർ പക്ഷിമൃഗാദികളെ തങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളെ
 നിലയിൽ നിഷ്പക്ഷമായി സ്നേഹിച്ചുവന്നു. അവരുടെ അ
 ഭ്യർത്ഥങ്ങളിൽ അവ ഭാരതീയരെ വേർതിരിച്ച് ഒന്നിച്ചു പൊതുവെ
 നോക്കുന്നതും ചുമതലകളിൽ കാണുന്നു. മിക്ക ജന്തുക്കളെ
 മനുഷ്യന്റെ നിത്യബന്ധുക്കളായി തന്നോടുകൂടി വസിക്കു
 യും മനുഷ്യൻ പലവിധത്തിൽ ഉപകാരം ചെയ്യുകയും
 ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ നിന്നും അകന്നിരിക്കുന്നവയിൽ ന
 ഞങ്ങളുടെ നമുക്ക് അപ്രത്യക്ഷങ്ങളായ ഗുണങ്ങൾ സ്വ
 ളിക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നത്തന്നെ സിദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്ന വിചാരി
 ക്കുന്ന പക്ഷവും, നമ്മുടെ അല്ലെങ്കിലും അഗോച
 രമായിരിക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി വൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കു
 ന്നവയും പ്രകൃതിയിൽ സ്ഥാനം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവ
 യുമായ ജീവികളെ അനീക വിശേഷബലിയാണെന്നു
 വിചാരിച്ച് സ്ഥാനത്തിലും അസ്ഥാനത്തിലും വി
 ളിക്കുന്നതു നാം ഒടുവിൽ ഒരിക്കൽ ഉത്തരം പറയേണ്ട
 തരമെന്ന പാതകമാണെന്നുവേണം പറയാൻ. ഭക്തവൽ
 ലുഗ്നമായ ഒരു സെത്തിനുവേണ്ടി പക്ഷിമൃഗാദികളെ
 കൊല്ലുന്നതു, അല്ലെങ്കിൽ വേട്ടയാടുന്നതു പക്ഷകുലത്തി
 ന്നോടുള്ള അനീകതയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ്.

മറ്റൊരു ആത്മാവുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന് മനസ്സാൽ
 ഇവയെയുള്ള പരിശോധനയുടെ പലത്തിൽനിന്നും
 തീരുമാനിക്കാൻ കഴിവില്ല. പ്രകൃതിയിൽ അസംഖ്യം
 മനുഷ്യങ്ങൾ നിക്ഷിപ്തങ്ങളായിരിക്കയും അവരിൽ മനു
 ഷ്യൻ ഗ്രാമിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളവ തുലാം തുല്യവുമാ
 യിരിക്കയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, ഇല്ലാതെന്ന് ഏതെന്
 താണ്ട് തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നത്. എന്നാൽ അവയും മനുഷ്യ
 തന്മൂലമല്ല സമുദായങ്ങളും സ്നേഹമോഷ്ടങ്ങളും മറ്റു പ
 ലവികാരങ്ങളും ചില വിചാരങ്ങളും ഉണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു
 സംശയമില്ലല്ലോ. അതായത് മനുഷ്യാശം അല്ലെങ്കിൽ
 യും അറുപതിയും ഉണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.
 ഇരുപതാംശം അവയിലുണ്ടെന്നു പ്രമാണങ്ങളും ഇരിക്കു
 ന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അവയെ നമ്മുടെ കർമ്മവൃക്ഷങ്ങളെ
 ഭൂമി വ്യാപ്തിയിൽനിന്നും ഒഴിക്കുന്നതിന് എന്തവകാരമാ
 യുള്ളതെന്ന് അറിയാമല്ലോ. കർമ്മവൃക്ഷത്തിന് സമത്വ
 ത്തിലും മേൽപ്പാടും, കീഴ്പ്പാടും വ്യാപ്തിയുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു
 അതിൽ തിരിയുകയോനികളും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇവ
 യുടെ പ്രകൃതിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതിനും, ലോകത്തിൽ ജീവിക്കു
 ന്നതിനും പ്രകൃതിദത്തമായ രണ്ടവകാരങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചി
 ട്ടുണ്ട്. നാം വിശേഷിച്ചൊരുവകാരവും അവയ്ക്കു കൊടു
 ത്തില്ലെങ്കിലും ഈ രണ്ട് അവകാരങ്ങളെയും അംഗീകരി
 ക്കുകയാൽ നമുക്കുപറ്റുന്നതിരിക്കുകയാൽ മാത്രം ചെയ്യാൽ ക
 തിയാകുമായിരുന്നു. ഇതരജീവികളുടെ ഹിംസയോ നമുക്കു
 അറിയുന്ന സുഖം മരിക്കലോ സുഖമല്ല. ഭൂതദയയെങ്കിലും അ
 വിധാത്ത ഏതെങ്കിലും വിശേഷസ്വഭാവമുള്ള മനുഷ്യൻ യോജി
 കുന്നതല്ല. സാർവത്രികമായ ശൈലിയാണ് പ്രകൃതിയുടെ
 കരുണയല്ല. ഹിംസയോകരുണ മിന്നിപ്പിക്കണം എന്നോ

കാലത്തെ മെടിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഇതിൽ എതിർക്കുന്നതാണു നാം സാമ്പത്തികമായിത്തന്നെ തീർച്ചയാക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. ഒരു കാലത്ത് “ബഹുതന്നെ നീതി” ആയിരുന്നു എന്ന് പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നാം പരമ ഹൃദയത്താൽ എന്നു കാവിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തും ഇതിനെ പാലിക്കുന്നതു യുക്തമല്ല.

ലോകത്തിൽ കാരാജ്യത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതായ ശക്തികൾ പ്രധാനമായി ഒന്നാണു്. ഒന്ന് “സ്വാർത്ഥത”യും മററത് “കരുണയുത്സാഹവും”മാണു്. ആദ്യം പറഞ്ഞതു് കേൾക്കുക, ദ്രവ്യം, അധികാരം, തുശ്ശു് മുതലായവയെ കാര്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മെടാമതു് ഫലമെങ്കിലും ആത്മതൃപ്തിയോടുകൂടി നിർദ്വേഷിക്കപ്പെട്ട ധർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ആദ്യം പറഞ്ഞ ശക്തി മനുഷ്യാധാരത്തിന്റെ നികൃഷ്ടത ശമനം മററതു് ഉൽകൃഷ്ടശമനം പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നു. ലോകത്തിൽ യഥാർത്ഥമായ ഒന്നായും പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു അത്യാവശ്യമായ ഇഷ്ടങ്ങൾ സ്വാർത്ഥചിന്തയാഗവ്യം സമാധാനമാണു് ചുരുങ്ങു്. ഭോഗവും ദ്രവ്യവും അധികാരവും നമ്മെ ദ്രമിയോടു ബന്ധിക്കുന്നു. കാരാജ്യകർമ്മമാക്കട്ടെ നമ്മെ അഭ്യർത്ഥന ഒരു ലോകത്തിലേക്കു ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സകല ജീവികളോടും നമ്മുടെ കരുണയെക്കുറിച്ചു സ്വാർത്ഥചിന്തയാഗത്തോടും സമാധാനത്തോടും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതാണു് നമുക്കു് അത്യന്തം പ്രേരണകരമായിട്ടുള്ളതു്. ജീവികൾക്കു് ഏറ്റവും പ്രിയമായിട്ടുള്ളതു് ജീവനാണു്. നാം അതിനെ അവശ്യമില്ലാതെയാക്കുവാൻ നമ്മുടെ ആതികസുഖത്തിനുവേണ്ടിയോ അപമാനത്തിനോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ

കൊണ്ടും, ഉദ്യോഗക്കൊണ്ടും മരണം, ചെലവുപോലും മേൽ
 ഉന്നതമായ സ്വർണ്ണനാണുപാലം മനസ്സുകിടക്കുന്നു. എങ്കിലും
 അതു കൈക്കൊള്ളുന്നതിനുള്ള അവസരം ലഭിക്കുന്നവർ
 ഇത് മോശമെന്നോ സ്വർണ്ണനാണുപാലം എതിർത്തുനിൽക്കു
 ശിക്കുന്നു. എന്തു ദുഷ്ടതയെ വെക്കുന്നുവോ, മനസ്സാക്കി ഉ
 ഭയിൽനിന്നും ഒരു നിശ്ചയനാക്കുന്ന നൽകാതിരിക്കുകയും
 എന്നാൽ മനുഷ്യൻ കാമരൂപാധികളുടെ വിഷയാശ്വസി
 മിത്തം ഈ ശാസനയെ വശമാക്കുന്നതിൽ പല കൃത്യങ്ങളും
 കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഈ ആത്മോപദേശത്തിന് അ
 നന്തരം പശ്ചാത്താപരൂപത്തിൽ കഠിനമായ ശിക്ഷയുൾ
 അനുഭവിക്കുന്നു. പശ്ചാത്താപം എന്നുള്ളത് സ്വപ്നാവസ്ഥ
 ന്റെ ഏകാംശത്തെ, അഗ്നിയാൽ സമുപ്തത്തിന്റെ ശ്വാമി
 കയെ എന്നുപോലെ, ദുർഭിക്ഷിച്ച് പരിശുദ്ധമാക്കുന്ന ഒരു
 അന്തർബാഹിരമെന്നുമാണ്. എന്തെല്ലാം കർമ്മവും സ്വ
 രാവത്തെ അധിഷ്ഠിക്കുന്നതും അത് പശ്ചാത്താപാനു
 ഭൂതിൽ ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. ദീർഘമായ ഏകീവിതത്തിൽനി
 ന്നും ശിഷ്ടജീവിതം അവസാനിക്കുന്ന ഒരുനാഴ്ചയ്ക്കു
 മുമ്പായ ആത്മജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനും സംശയം
 ഇല്ല. ജീവിതത്തിലുള്ള മർദ്ദങ്ങളിലെല്ലാം സമ്പന്നിച്ച്
 കരകെറുന്ന മനുഷ്യൻ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച്, ഇതര
 വാദകൾക്കും മുമ്പാകെ ലഭിക്കുന്നതിനും തന്നെപ്പോലി സൂക്ഷ
 മമായ ബോധം ഉണ്ടാകുന്നതിനും സൗകര്യം ഉണ്ട്. വാ
 ദ്വികിയുടെ വാദികളിലുണ്ടായ ദീർഘവായുസ്സിന്റെയും
 മുമ്പെ പശ്ചാത്താപകാര്യമായിരുന്നു. ഇത് ഏകീവിതത്തി
 ന്റെയും ശിഷ്ടജീവിതത്തിന്റേയും മദ്ധ്യേയുള്ള കൈമാറ്റം
 ചിന്താമയമായിരുന്നു. ഏകീവിതത്തിനൊഴ് നൂറുവെട്ടു
 ശതമാനം ആത്മജ്ഞാനം നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. (ഒരുപക്ഷം

നാ മതമായവകൊണ്ട്) സഞ്ചരിക്കുവാൻ ഇക്കാര്യം അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ട്. നിത്യസമാധാന കൈമാതവൃത്തിയിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം ഏതുമാത്രം ഉയർന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഭവം വായിക്കുന്നവർക്ക് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഏതുതന്നെ നിത്യജ്ഞായാ മനഃശാന്തം തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്ന അവസരങ്ങൾ ലഭിക്കാതിരിക്കുകയല്ല. പക്ഷെ അവ മിന്നൽപോലെ അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളും ക്ഷണികങ്ങളുമായിത്തീർന്നുവെന്ന് വന്നുപോകാം. അവയെ വിട്ടുകളയാതെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനാണ് മനഃശാന്ത ഭാഗ്യകന്മാരായിരിക്കേണ്ടത്. സമ്പന്നനികൾ വാഗ്ദാനിക്കുവേണ്ടി വോട്ടുവെക്കുന്ന നൽകൽ കടംബാധങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിച്ച മറുപടിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ വിജ്ഞാനസൂര്യന്റെയെതിരെ ചാർന്നുവായിപ്പിച്ചു. പൂർണ്ണസ്തംഭങ്ങളെപ്പോലെയായ "രാമ"നാമഭവവും മനസ്സിന് ഏകാഗ്രത നൽകുന്നതിന് സഹായമായിത്തീർന്നു. വർഷിക്കുന്നതിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നും നിർമ്മിച്ചതുകൊണ്ട് ഒരു ദൈവികതയും സിദ്ധിച്ചു എന്നു പറയാം. സർവ്വംഗമം കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഫലവും ഇദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചു. ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചില്ലാത്തതിൽ നമുക്ക് അതിർത്തിക്കുറവും, ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയും, ഒരു മഹാഭാഗ്യകവിയും, ഒരു നിസ്സംശയമായ സാഹിത്യകന്മാനും, ഒരു ഉൽകൃഷ്ടതയുള്ളതും നല്ലതുമായിപ്പോകുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം സംക്ഷേപമായി ഇവിടെ ചേർക്കുന്നതിൽനിന്നുള്ള പാഠം വായനക്കാർ വിനോദവിഷയമാക്കി മേൽ വിശദീകരിക്കാം.

പിന്നെ ചിത്രകൂടാട്ടിയുടെ സമീപത്തുള്ള വനത്തിൽ

ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിന്നുവേണ്ടിയും സൃഷ്ടിക്കൊണ്ട് കിരാതനാ
 യിട്ടാണു് കഴിഞ്ഞുവന്നതു്. തന്റെ കരമാധാരം പരിത്യ
 ജിച്ചു്, കിരാതനാരോടുകൂടി നഗരവാസം ചെയ്യയും മല
 യ്ക്കുംകൊണ്ടുപരിവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ഇ
 വർത്തിപ്പിവില്ലെട്ടു് ഒരു ഭാര്യയും അതിൽ ഭർത്താ സന്താ
 നങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ദിവസവും റിദ്വാനയും ശമിച്ചു് കി
 രാതനാക്കുമായി കാട്ടിൽസഞ്ചരിച്ചു് തന്റെ ദീപിതപ്രതി
 ക്കെ മറന്നു, ധാരാളനാക്കെ ചുവപ്പുവിച്ചു് അറയുടെ വസ്ത്രം
 മികരും അപഹരിക്കയും മറ്റു ജന്തുക്കളെ ഹിംസിക്കയും
 ചെയ്യുന്നു. ഈ വിധത്തിലാണു് തന്റെ കടുംബം പൂർ
 ണ്ണമായിത്തീർന്നതു്. ഇങ്ങിനെ സഞ്ചരിക്കുന്ന കാലത്തു് ഒരു ദിവ
 സം സപ്തമനികരം ഏകദേശം പൊന്നത്തിനായി ഒരു
 വഴിയെ വന്നു. ഇവരെ കണ്ടയുടനെ ഈ കിരാതനാക്കാരൻ
 ഇന്നു നല്ലതമോളെന്നു കരുതി ഇവരുടെ പിറകെ ഓടിയിര
 ത്തി. മദ്ധ്യരാത്രിയാണെന്നു കേട്ടു് പത്രപിക്ടറായ ഇവൻ
 ഇവൻ നിർദ്ദയം ഓടി ഏതെന്നു തിന്നെക്കണ്ടു് അദ്ദേഹം സഭമു
 ത്തോടുകൂടി കിരാതനോടിക്കൊണ്ടൊഴിച്ചു. “ഹേ! ഏതു
 നീ ഏന്താണു് ചെയ്താൻ പോകുന്നതു്? പരമേശ്വരൻ അ
 ത്തോടുകൂടിപ്പറഞ്ഞാൽ വല്ലതും നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കാം.” “ഏ
 നിക്കു ഭാര്യയും പുത്രന്മാരും ഉണ്ടു്. അവർ ഇപ്പോൾ വിശപ്പു
 കൊണ്ടു് വല്ലതെ വെക്കത്തിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അവർ വേണം അ
 വർക്കു് അന്നാക്കും സ്വന്തമായിക്കൊടുക്കുവാൻ. ഇതിന്നു വേ
 ണ്ടി നിന്നുവും അവൻ വഴിപോക്കുതോടുകൂടി താക്കെയും പി
 ടിച്ചുപറ്റിച്ചു് കൊണ്ടു്ചെന്നു കൊടുക്കു പതിവുണ്ടു്. നി
 അതോടു് വല്ലതും കൈക്കലാക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചാണു്
 ഓടിയിരുന്നതു്” എന്നു കിരാതൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇ
 ത്തുകേട്ടു് തരികരന്മാർ സന്ദിഗ്ദ്ധം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ഹേ

ശ്രീരാമനാമം വൃത്യസ്താക്ഷരപൂർവ്വകമായി ഇങ്ങനെ ഉപദേശിച്ച്, സദാ ഏകാഗ്രമനസ്സാടുകടി "മോ മോ ഏനിക്കനെ ജപിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങൾ തിരിച്ചുവരുന്നതുവരെ ഇവിടെത്തന്നെയിരിക്കണം." ഇത്രയും പറഞ്ഞു: വച്ച് മറന്തിമാർ മറഞ്ഞു. ഇരുനൂറു കിരാതൻ മോ, മോ, ഏനെന്നു സ്വദാ ജപിച്ചുകൊണ്ട് ഏകാഗ്രവിത്തനായി തന്നത്താൻമറന്ന വല്ലഭനാദി അവിടെയിരുന്നു. നിശ്ചലനായിരുന്നതുകൊണ്ട് ദൈവമുദ്രവരം പുറപ്പെടുകൊണ്ടു മുടിപ്പോയി വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞ് മറന്തിമാർ ഈ സ്ഥലത്തുവന്നു "ഇതി നിഷ്കൂമിക്ക" എന്നു കിരാതനാട പറഞ്ഞു. കിരാതൻ ഉടൻതന്നെ വല്ലികത്തിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നും നിശ്കൂമിച്ച്, അന്നമുതൽ കിരണൻ വർജ്ജിക്കി എന്നു വേദം കല്പിച്ചു. മറന്തിമാർ കിരാതൻ വേണ്ടുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ നൽകി ദിക്കിപ്പോയി. ഇദ്ദേഹമാണ് മാരാണകന്മാരും ആദിനായകവേദിയും ബ്രഹ്മജ്ഞാനമായ വാല്മീകീമാർക്കി. നിഷ്കൂമകമായ പശ്ചാത്തപവും ഭക്തിപൂർവ്വമായ ഭഗവൽസേവയ്ക്കൊണ്ട് പാപസഞ്ചയം ശുദ്ധിപ്പിക്കാഞ്ഞെങ്കിൽ എന്ന് ഈദ്വന്ദം ഒരു ഉത്തരദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ശ്രീരാമൻ ചിത്രകൂടത്തിൽ ചെന്നു സമയം ഈദ്വന്ദത്തെ സന്ദർശിച്ചും അറിയ അവിടെ സിത്തയാടുകടി സുഖമാസം ചെല്ലുന്നതിന് ഒരു സ്ഥലം കാണിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുപേക്ഷിക്കുകയുണ്ടായു. ഇതിന് ഈദ്വന്ദം നൽകിയ ഉത്തരം ഒരു ഉത്തരമായ അദ്ധ്യാത്മപാഠമായിത്തന്നെ ഗണിക്കണം. അതിന്റെ ഒരഭിപ്രായംകൊണ്ട് അതിനെ ഇവിടെ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടു. അതിന്റെ അവസാനഭാഗം മാത്രം ഇവിടെ ചേർത്തു.

നിമത്തരാജ്യാസദൃശീകൃതാത്മനാ.

തപസ്തപാശ്വേസവാ ചരിതിഷ്ഠിതനാം

തന്നാകെത്താഴ്ന്നു ഹൃദയകമ്പനം
 പരിതാപമെന്നു ധ്വനം ധ്വജമുദയം

ചോകാപവാദത്തെ ഭയന്ന് ശ്രീരാമൻ സീതയെ പരിത്യജിച്ചു സാവസരമായി ശിക്ഷിപ്പിച്ചു. ആ സമയത്തെ സമയം കിയാലോത്തരിൽ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതായിരുന്നു അവിടെ വെച്ച് ഭാരതന്മാരായ ചാലന്മാരെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും അയാളെപ്പോലെ ഉണ്ടാക്കി ഇവരെക്കൊണ്ടു് രാജാസഭയിൽ ഗാന്ധാരം പഠിപ്പിച്ചു. ഇവിടെ ഇവർ രാജപുത്രന്മാരെപ്പോലെ പഠിപ്പിച്ചു. രാജാവിങ്കൽ സമർപ്പിച്ചതും ഇദ്ദേഹം തന്നെയാണ്. സീതയെ വീണ്ടും രാജസന്നിധിയിൽ ആക്കിയിട്ടും ഈ വാത്സല്യം കിടന്നിരിക്കുന്നതാണ്. ചോരനായ കിമാന്തൻ എവിടെ? പ്രാമുഖ്യത്തോടെ മഹർഷി എവിടെ? രണ്ടു കണ്മണികളാണെന്നു പറയുമ്പോൾ ആരാണ് വിസ്മയിക്കാത്തതു്?

൧൩. വിദ്യാത്മികളുടെ ശരീരസ്ഥിതി.

“ഒരു ബദ്ധശിഷ്യനായ ശരീരം നമ്മെ മറിക്കുന്നു.
 ഒരു ബദ്ധശിഷ്യ ശരീരം നമ്മെ വണങ്ങുന്നു.”

(നൊബ്ബോ)

വിദ്യാത്മികളുടെ ശാരീരികവും ആരാധനാത്മകവും ആനുകൂല്യമായ വ്യവസ്ഥകൾ എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളിലും ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു് ഒരു ഗൗരവമേറിയ സംഗതിയാണെന്നു വിദ്യാലയസൂചകന്മാർ എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നത്.

അത്. “പുല്ലാ ശക്തികൾക്കും അർത്ഥമാനം കാമിനീമാതി
മാണ്. “ശരീരദാത്രം മലഃപാതസാധനം” എന്ന ലക്ഷണത്തി-
ലുള്ളതിന്റെ പുഷ്പാർത്ഥം ഇതാണ്. മസ്തിക (തലച്ചോറ്)
ശരീരത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനഭാഗമാണ്. ചുരുളിച്ചേർ-
ത്താണ് ഇവിടെ ആണെന്നാണ് വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.
ഇതിന്റെ ഉഷ്ണം, വികസനം, ആരോഗ്യസ്ഥി-
തി ഇവ ശരീരത്തിന്റെ ഭൗതികം, വളർച്ച ആരോഗ്യം ഇ-
വകളെ പ്രധാനമായി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്
വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശരീരസ്ഥിതി നമ്മുടെ പ്രമുഖമായ ഒരു
അംഗമാണെന്നാകുന്നു. അവരുടെ ശരീരവ്യവസ്ഥയെ
മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും ദുർലഭമാക്കുന്നതിനും വ്യായാമപരി-
ശീലനം അത്യാവശ്യമാണ്. ഇതുകൂടാതെ വിദ്യാലയങ്ങളി-
ലെ സ്കൂൾ വ്യവസ്ഥകളും ശരീരദർശനത്തിനും പറ്റിക്കൊ-
ണ്ടെന്നുകൂടാതെക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. ഇത് വിദ്യാലയസമ്പ്ര-
ദായകമായതായും അല്ലെങ്കിൽ പരമ്പരയായും ചുരുക്കമാണ്.
എന്നാൽ ഇതു ഒരു നിസ്തായമായ ചുരുക്കവും അല്ല. അത്
അഭിമാനത്തിൽ ലോകകാര്യപ്രമേയംകൊണ്ടായിപ്പോകാ-
കുന്ന ഇവർക്ക് ഈ ലോകനാളിൽ വേണ്ടതായ പാഠ്യ-
യം സ്വപാദിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ഒരു മിശ്രമായ ചുരുക്ക-
വുമാണെന്ന് പറയാവുക. ഇതിലേക്ക് വേണ്ടതായ
വിവിധ പ്രധാന സ്വഭാവങ്ങളെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ആദ്യമായി കെട്ടിടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണ് പറയാ-
ണ്ടിരിക്കുന്നത്. കെട്ടിടത്തിന്റെ ഉറപ്പോ ഭംഗിയോ മ-
റ്റും നോക്കിയാൽപോകും. ഇവ അപ്രധാനങ്ങളായ കാര്യങ്ങ-
ളാണ്. കെട്ടിടങ്ങൾ വിശാലങ്ങളും വായുവും വെളിച്ചവും
ധാരാളം പ്രദവരിക്കുന്നതിന് പെരുകയുള്ളവയും ആയി-
രിക്കണം. മിശ്രത്തിലുള്ള ശരീരവ്യവസ്ഥയെ വിശ-

പ്രായപൂർത്തിയായ ഉള്ളിലും വെളിച്ചത്തോടുകൂടിയതും ആയിരിക്കണം. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഇവിടെയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇവ രണ്ടിനും പ്രവേശനം അനുഭവിക്കുന്നതിൽ വളരെ വൈകുല്യം ഉണ്ടെന്ന് തോന്നുന്ന വിധത്തിലാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ക്ലാസ്സുകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പാഠകത്വമായിരിക്കുന്നതിനുള്ള സാധനം കൂടാതെ, അതായത് ഒഴിഞ്ഞുപോയ കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഗുരുവായൂവിന് പ്രവേശനത്തിനും, ദുഷിച്ചവായൂവിന് നിഷ്ക്രമണത്തിനും ധാരാളം വഴിയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും, വാക്കുകളും വാക്കുകളും അത്യാവശ്യമാണ്. ഇതെല്ലാംതന്നെ പരിശീലനകാര്യമായിട്ടും ഇതിൽ വേണ്ടതായ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതുകൂടാതെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിരിപ്പാറുള്ള ബാധകതയും എടുത്തുതേരുകളും മറ്റും അവരുടെ ശരീരങ്ങൾക്ക് സാധാരണപരമായിട്ടെ ബാധിക്കാത്തവിധത്തിൽ സൗകര്യപരമാക്കിയെടുക്കേണ്ടതാണ്. പാഠസമയങ്ങളിൽ ഏകദേശം നിരന്തരീകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സാധാരണപരമായ കാര്യം വ്യാപാരസൗകര്യം നൽകുന്നതിന് ഓരോ പാഠസാലയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ വെളിക്കുറിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഗുരുവായൂ ശാലയ്ക്കുള്ളതിനും മനസ്സിന് ഉന്മേഷം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നു. ബാലവിദ്യാർത്ഥികളുടെ കാര്യത്തിലാണ് ഇതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. കൂടാതെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശൈശവിനി പരിശോധിക്കുന്നതിന് പ്രത്യേകം ഏർപ്പാട് ചെയ്തിരിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണെന്നാണ്. ഇത് ഇപ്പോൾ പലശാലകളിലും സ്ഥാപനങ്ങളിലും നടപ്പിലാക്കുന്നുണ്ട്. രോഗങ്ങൾ പാകുന്നതിന് അനേകം ബാലന്മാർ മരിക്കിയിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ വളരെ നേരം

യ്ക്ക്. അതിനെയുള്ള രോഗങ്ങളായോ, രോഗനിവാരണയോ, ലക്ഷണങ്ങളായോ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനാകട്ടെ, നിവാരണമാർഗ്ഗം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാകട്ടെ അജ്ഞാപകന്മാർ സാധിക്കയില്ല. ഇതിലേയ്ക്കും പ്രത്യേകം വിദഗ്ദ്ധന്മാർത്തന്നേ വേണം. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശുചിത്വപത്തുപ്രദനവും പ്രത്യേകം നിഷ്ഠയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. അശുചിയാണല്ലോ മരോഗാല്പാണത്തിന് പ്രധാനകാരണം. ഇതു അജ്ഞാപകന്മാർ മിക്കവാറും സാധിക്കാത്ത കാര്യമാണ്. അദ്ദേഹങ്ങൾ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സ്നാനത്തിനും നീന്തുന്നതിനും വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ഉള്ളതായി അറിയുന്നു.

വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വ്യായാമത്തിനുവേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുവാനുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയെ സൗകര്യങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ അധികം ഉണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. വ്യായാമം ദേഹലാഭത്തെ ജോലിയായിട്ടല്ലാ വിചാരിക്കേണ്ടത്. അത് ഒരു വിനോദമായിത്തന്നെ തിരികേണം. ഇപ്രകാരമായിത്തന്നെ മാത്രമേ വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വയമേവ അതിൽ പ്രവേശിക്കുകയുള്ളൂ. അതിന്റെ ഉദ്ദിഷ്ടഫലം ലഭിക്കുകയുള്ള വ്യായാമങ്ങൾ പ്രധാനമായി ശരീരാവയവങ്ങളെ ചലിപ്പിക്കുന്ന ഈ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതുമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കൈനടപ്പാക്കത്തെയും ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തെയും സഹായിക്കുന്നവയ്ക്കുടിയായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവയെയാണ് ആരോഗ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ. പലവിധമായ പന്തുകളി, ഓട്ടം, കവാട്ടു്, ചാടും ഇവ ഇതിലേയ്ക്കു് ഏറ്റവും ഉതകുന്നതായ വ്യായാമങ്ങളാണ്. വിദ്യാലയത്തിവിതത്തിലുള്ള ക്രീമ വ്യവസ്ഥകൾക്കു ഒരു പരിഹാരമായി ഇടയ്ക്കിടെ പലവിധ വിനോദങ്ങളായിരിക്കുന്നവയെ വ്യായാമങ്ങൾ

ജന്മമിരിക്കുന്നത് അത്യാവസ്ഥയാണ്. 1930-ലും ശിശുവേദനിവും ചൈതന്യകൾ കൃത്യങ്ങളെ ശക്തിയായി ചെയ്യുന്നതിന് ശക്തിയെക്കുറിച്ച് ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുടെ വ്യാപാരവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവയൊക്കെയും മിതമായ രീതികളിലാണ് പ്രത്യേക പഠനങ്ങൾ ആവശ്യം. ഇല്ലാത്ത അമിതമായ വ്യാപാരകാലം ശക്തിയെക്കുറിച്ച് ശൈശവവേദങ്ങളും കേൾ പഠനവാരം ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള പരിമിതികളെക്കുറിച്ചാണ്. പക്ഷെ വിദ്യാത്മികൾക്കും ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള അനുഭവം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം വേദകൾക്കും ഉപദേശഗദ്യം ഉപദേശഗദ്യം ഉണ്ട്. വ്യാപാര ഇതിന വ്യത്യസ്തമല്ല.

വിദ്യാലയങ്ങളോടു ചേർന്ന് തൊട്ടടുത്തും ഏകദേശം അതിൽ പൂർണ്ണവികളാകുമ്പോൾ നട്ട നന്മയെന്നതും ഒരു നല്ലതായ വ്യാപാരവും വിജ്ഞാപനം ആണ്. വിദ്യാത്മികൾക്ക് ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം താല്പര്യമുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. മെല്ലെത്തന്നെ വിശദമല്ലാത്ത വിദ്യാത്മികൾക്ക് ശീലിപ്പിക്കുന്നതായിത്തന്നെ അവർ അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. വ്യാപാരത്തിന് ഭാവിയിൽ അവരുടെ പരമകൃത്യങ്ങൾ ശക്തിയായ വിധത്തിൽ നിവഹിച്ചു മനുഷ്യജന്മം സഫലമാക്കുന്നതിന് ശക്തിയായായി ഭവിക്കുന്നതും ഇപ്പോൾ വിദ്യാലയവിട്ടു പോകുന്നതിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷ വ്യാപാരവും മാനവജന്മങ്ങളെയും "നാസാമക"യായി ഉടയ്ക്കും സമഗ്ര വളരെ കരുണയുള്ളതാകുന്നു. വേദകൾ ഉപദേശകളെയും അധ്യാപികളെയും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വിദ്യാലയങ്ങൾ വേണം അവരെ സ്നാനം ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ. അതുകൊണ്ട് വിദ്യാത്മികൾ

ബുദ്ധിവികാസവും അദ്ധ്യയനശീലവോദ്ധയവും ഒരു പോലെ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയവിഷയങ്ങളായി വരുന്നതിനാൽ.

൧൬. കോളീയന്മാരുടെ തുഞ്ചത്തു ഗുണനാഥനും.

“ദിഗ്വന്താർ അനന്തശതവർഷങ്ങളുടെ ഉപദേശാർത്ഥം.”

ഏഴുത്തരത്തിൽനിന്നും നമ്മെ വേർതിരിക്കുന്ന അസാമാന്യമായ കാവലൈക്യം അദ്വൈതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഗുണങ്ങളെ യഥാവത് ഗ്രഹിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ നമ്മെ ഏറ്റക്കുറെ അപ്രാപ്തമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. എന്നല്ല “കാലം കളിക്കുകയാണു് നവരത്നങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടി കളെ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ “അയാതമഃ യാതമപേക്ഷണീയം ഗതം ഗതം സർവ്വപേക്ഷണീയം” എന്ന മട്ടിൽ കഴിഞ്ഞെന്നാക്കേണം വിസ്മയിച്ചുപോകുന്നതും അത്ര അസാധാരണമല്ല; എന്നിരുന്നാലും അമാന്യ പ്രഭാവമുള്ള പക്ഷേപനംകേയും അനന്യസാധാരണങ്ങളായ സംഭവങ്ങളേയും അവയ്ക്കുള്ള ഉപാധിരൂപമായ ശക്തിനിമിത്തം നമുക്കു തീരെ വിസ്മയിക്കാൻ സാധിക്കുമില്ല. ചരിത്രങ്ങളുടെ പ്രമാണകൃത്യവും മനോഹരതയേയും അസാധാരണ സംഭവങ്ങളേയും സ്മരണകളെ മനഃശ്യാമിൽ ഉദ്ദിപിപ്പിക്കുമാണല്ലോ. എന്നാൽ കേരളചരിത്രം ഇനിയും ഏഴുതേങ്ങതായിട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ചരിത്രവഴികളെ സ്തുതനോട്ടീപനം നമുക്കു തല്പോലും അസാദ്ധ്യമാണു്. എന്നാൽ തുഞ്ചത്തുഗുണനാഥനെപ്പറ്റി ഓർമ്മിക്കുന്നതിൽ അദ്വൈതസ്വരൂപകൃതമായ സ്മരകകൾക്കു കേരളീയർ നൽകി

ഈ വസ്തുതകളിനോട് യഥാർത്ഥത്തിൽ നമുക്കു വളരെ പ്രാധാന്യത്തിനും കാര്യമുണ്ടോ എന്നു നോക്കേണ്ടതാണ്. ഇദ്ദേഹം ഒരു സമരവിദ്യയോ നിപുണനായ രാജകുമാരനോ പൂർണ്ണമായ മതപ്രവർത്തകനോ മനോഹരനോ എന്നോ എന്നോ പലരും ചോദിച്ചിരുന്നു. ഇതിന്നു